SOȚIA DJINULUI

— “The Djinn's Wife”—

Winner of Hugo Award for Best Novelette 2007
Locus Poll Award, Novella (Place: 8) 2007

de Ian McDonald

A fost odată o femeie din Delhi care s-a măritat cu un djin. Înainte de războiul apei, o asemenea întâmplare nu era chiar atât de neobişnuită. Despicat în două, aidoma unui creier, Delhi a fost oraşul djinilor încă din vremuri imemoriale. Sufii povestesc că Dumnezeu a creat două făpturi: una de lut şi una de foc. Cea de lut a devenit om; iar cea de foc, *djinni.* Ca ființe de foc, au fost întotdeauna atraşi către Delhi, de şapte ori transformat în cenuşă de imperiile invadatoare şi de şapte ori reîntrupat. La fiecare schimbare de *chakra,* djinii şi-au tras puterea din flăcări, multiplicându-se şi divizându-se. Marii dervişi şi marii brahmani îi pot vedea, dar, pe orice stradă şi în orice clipă, oricine poate surprinde şoapta şi adierea caldă a trecerii unui djin.

Eu m-am născut în Ladakh, departe de fierbințeala djinilor – au dorințe şi capricii cu totul străine firii omeneşti -, dar mama s-a născut şi a crescut în Delhi, cu *maidan-ele*[1]*, chowk-urile*[2] şi bazarurile sale, cum sunt şi acelea din Leh-ul meu. Pentru mine, Delhi a fost un oraş al poveştilor, de aceea vă istorisesc povestea soției djinului în stilul unei legende sufi sau al unui basm din Mahabharata, sau chiar al unei telenovele, pentru că aşa apare în ochii mei: Oraşul Djinilor.

Nu sunt primii care s-au îndrăgostit pe zidurile Fortului Roşu.

Politicienii au discutat vreme de trei zile şi s-a ajuns la o înțelegere. În onoarea populației awadhi, guvernul a pregătit un mare *durbar*[3] în curtea imensă din fața *Diwan-i-aam*[4]. Întreaga Indie îl urmăreşte, aşa că spectacolul trebuie să fie la scară victoriană: arhitecții evenimentului se învălmăşesc pe marmura încinsă şi goală, atârnând bannere şi steaguri, înălțând scene, punând la punct sisteme de sunet şi lumină, ocupându-se de coregrafia dansatorilor, a elefanților, a focurilor de artificii şi a unei flotile de roboți zburători de luptă, împodobind mesele, instruind personalul de serviciu şi întocmind planuri de aşezare a oaspeților atât de bine chibzuite încât nimeni să nu ignore pe nimeni altcineva. Trei camioane de livrare au adus, pe toată durata zilei, flori proaspete, lucruri necesare pentru festival, cel mai rafinat şi mai moale mobilier. Un somelier francez get-beget delirează despre cât are de suferit planificarea vinurilor din cauza arşiței de cuptor din Delhi. E o conferință importantă. Este în joc un sfert de miliard de vieți.

În acest al doilea an de când n-a mai suflat musonul, popoarele indiene din Awadh şi Bharat se înfruntă unul pe altul pe malurile fluviului sacru Gange, folosindu-se de grosul tancurilor, de elicoptere robotizate de atac, de soft-uri belicoase şi de rachete nucleare lente. Guvernul din Awadh plănuieşte construirea unui baraj enorm, de-a lungul a treizeci de kilometri de nisip ținut sub observație în taină, unde se purifică brahmanii şi unde îşi fac *saddhu* rugăciunile. Kunda Khadar va asigura rezervele de apă necesare pentru cei o sută treizeci de milioane de locuitori ai Awadhului în următorii

[1] Parcuri (n. tr.)
[2] Răscruci, intersecții (n. tr.).
[3] Recepție oficială (n. tr.).
[4] Sală în care împăratul îşi întâlnea supuşii (n. tr.).

cincizeci de ani. Partea din aval a fluviului, care curge pe lângă oraşele sacre Allahabad şi Varanasi din Bharat, se va transforma în țărână. Apa e viață, apa e moarte. Diplomații din Bharat, oameni şi consilieri aeai, inteligențe artificiale negociază cu națiunea rivală tratate întocmite cu grijă şi drepturi de acces, ştiind că o singură picătură de apă risipită cu nechibzuință va scoate la vedere roboți de luptă bătându-se ca păsările de pradă deasupra turnurilor de sticlă din New Delhi şi rachete lente, cu nanofocoase nucleare în pântece, furişându-se pe gheare de pisică de-a lungul fiecărui *gali*[5] din Varanasi. Canalele de ştiri îşi golesc programele de orice altceva, în afară de crichet. Un tratat e gata! S-a căzut de acord asupra unui tratat! Mâine se va semna un tratat! În seara asta, diplomații îşi merită *durbar-ul.* Şi, în vârtejul de *hijra*[6] săltăreți şi de elefanți în paradă, o dansatoare de *kathak*[7] se strecoară afară, pentru o țigară şi pentru a petrece câteva clipe sus, pe crenelurile Fortului Roşu. Se reazemă de o piatră încălzită de soare, cu mare grijă față de broderia din fire de aur a costumului ei. Dincolo de Poarta Lahore se întinde Chandni Chowk, strada-bazar roind de lume; soarele e o bulă imensă, sângerând peste coşurile fabricilor şi peste fermele comunitare din suburbiile vestice. Pavilioanele *chhatri* ale templului Sisganj Gurdware, minaretele şi domurile moscheii Jama Masjid, bărcile *shikara* ale Templului lui Shiva sunt decorul unui spectacol de umbre chinezeşti pe fundalul cerului roşu şi prăfos. Deasupra lor, porumbei coboară în ploaie şi se avântă, cu aripile şuierând. Ulii negri se înalță pe curenții de aer cald de deasupra miilor şi miilor de acoperişuri din New Delhi. Dincolo de ele, un zid de apărare, mai impozant decât orice au construit vreodată mogulii, susține turnurile corporațiilor din New Delhi, templele hinduse din sticlă şi diamant de construcție, ridicate la înălțimi fantastice, spiralate, licărind de stele şi de lumini de avertizare pentru avioane.

O şoaptă în mintea ei, numele ei acompaniat de un acord de sitar: sunetul de apel al palmarului ei, traversându-i țeasta către centrul auditiv cu ajutorul cârligului delicat, ca un giuvaier, din spatele urechii.

— Tocmai mi-am luat o scurtă pauză de *bidi,* dă-mi o şansă s-o termin, se plânge ea, presupunând că vorbeşte cu Pranh, coregraful, un şobolan din al treilea sex, notoriu pentru toanele lui. Apoi: Oh!

Pentru că praful luminos ca aurul se înalță în fața ei învârtejindu-se, ca un dansator din scrum.

Un djin. Gândul planează amenințător în timp ce îşi ține respirația. Deşi era hindusă, mama ei credea cu toată sinceritatea în *djinni,* precum şi în toate făpturile supranaturale pricepute la şmecherii, din oricare religie.

Praful se adună în forma unui bărbat purtând o *sherwani,* o haină lungă, protocolară, şi un turban roşu, înfăşurat lejer, şi sprijinindu-se de parapet în timp ce priveşte anarhia strălucitoare de pe Chandni Chowk. *E foarte frumos,* îşi spune dansatoarea, stingându-şi în grabă țigara şi lăsând-o să cadă dincolo de metereze, unde trasează un arc de tăciuni roşietici. Nu se cade să fumezi în fața marelui diplomat A.J. Rao.

---

[5] Alee (n. tr.).

[6] Androgini sau eunuci, cunoscuți şi sub numele de al treilea sex (n. tr.).

[7] Dans din nordul Indiei şi din Pakistan, care redă teme din miturile hinduse, precum şi diverse poveşti (n. tr.).

— Nu era nevoie să faci asta din cauza mea, Esha, spune A.J. Rao, lipindu-şi palmele într-o *namaste.* Nu-mi aduce niciun folos.

Esha Rathore răspunde plecăciunii lui, întrebându-se dacă echipa care se ocupă de decoruri în curtea de jos o priveşte în timp ce salută văzduhul pustiu. Întregul Awadh cunoaşte aceste trăsături de star *filmi:* A.J. Rao, unul dintre negociatorii cei mai versaţi şi cei mai insistenţi din Bharat. *Nu,* se corectează ea. Întregului Awadh îi sunt cunoscute nişte imagini de pe ecran. Imagini pe ecran, imagini în mintea ei. Un aeai.

— Îmi ştii numele?

— Sunt unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi. Obrajii ei se împurpurează: o adiere de căldură înăbuşitoare răsucindu-se la ieşirea din microclimatul palatului, îşi spune Esha. Niciun fel de stinghereală. Niciodată stinghereală.

— Dar eu sunt o dansatoare. Iar tu eşti o…

— Inteligenţă artificială? Asta sunt. A apărut o nouă lege anti-aeai, care ne interzice să apreciem dansul? El închide ochii. Ah: în clipa asta privesc din nou *Nunta lui Radba şi Krishna.*

Dar acum are parte de orgoliul ei.

— Ce spectacol?

— De pe canalul Arta Starurilor. Le am pe toate. Trebuie să mărturisesc că derulez înregistrările tale în fundal, în timp ce sunt la negocieri. Dar te rog să nu mă înţelegi greşit, nu mă satur de tine niciodată.

A.J. Rao zâmbeşte. Are dinţi foarte frumoşi, foarte albi.

— Oricât de ciudat ar părea, nu ştiu sigur care e protocolul în asemenea cazuri. Am venit aici fiindcă am vrut să-ţi spun că sunt unul dintre cei mai înfocaţi fani ai tăi şi aştept cu mare nerăbdare spectacolul din seara asta. Pentru mine, e principala atracţie a conferinţei.

Lumina a dispărut acum aproape cu desăvârşire şi cerul e de un albastru pur, profund şi neîntrerupt. Oamenii de serviciu străbat de mai multe ori rampele şi platformele de pe ziduri, aprinzând şiraguri de lămpi minuscule cu petrol. Fortul Roşu scânteiază ca o constelaţie căzută asupra Vechiului Delhi. Esha şi-a petrecut în Delhi toţi cei douăzeci de ani ai vieţii, dar nu şi-a mai văzut niciodată oraşul dintr-o poziţie atât de avantajoasă.

— Nici eu nu ştiu sigur care e protocolul, spune ea. N-am mai vorbit niciodată cu un aeai.

— Serios?

A.J. Rao stă acum cu spatele rezemat de piatra încălzită de soare, privind în sus, către cer, şi zărind-o pe ea cu coada ochiului. Ochii lui zâmbesc cu ironie. *Fireşte,* se gândeşte Esha. Oraşul ei e tot atât de plin de aeaiuri cum e lumea de păsări. De la sistemele computerizate şi roboţii cu inteligenţa animală a şobolanilor sau a porumbeilor până la entităţi ca aceasta, care stă în faţa ei, deasupra porţii Fortului Roşu, făcându-i complimente încântătoare. Nu stă în picioare. Nu e nicăieri, e doar un simplu tipar de informaţii din mintea ei.

— Vreau să spun, cu un… un… se bâlbâie ea.

— De nivel 2.9?

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

Aeaiul zâmbeşte şi, în timp ce Esha încearcă să înțeleagă, în capul ei se aude un alt clinchet de clopoței şi de data asta e Pranh, înjurând la fel de urât ca de obicei, *unde e ea, nu ştie că trebuie pus în scenă un spectacol, se uită o jumătate din continentul ăsta blestemat.*

— Te rog să mă scuzi…

— Fireşte. O să te privesc.

Cum? vrea ea să întrebe. *Un aeai, un djin, vrea să mă privească dansând. Cum vine asta?* Dar, când se uită în urmă, nu mai poate pune întrebări decât unei şuvițe de praf purtate de vânt de-a lungul crenelurilor luminate de felinare.

Sunt elefanți şi artişti de circ, sunt iluzionişti şi magicieni, *ghazal-uri*[8]*,* cântăreți de *qawali* şi de *boli*[9]*,* este mâncare şi sunt vinurile somelierului şi apoi pe scenă se aprind luminile, şi Esha se strecoară pe lângă Pranh cu o piruetă în timp ce *tabla*[10]*, melodeon-ul* şi *shehnai-ul*[11] încep să cânte. Pe pătratul de marmură, căldura e puternică, dar ea e transportată. Bătăile din picior, piruetele şi vârtejul fustelor, ritmul clopoțeilor de la glezne, expresia feței, *mudrele*[12] subtile schițate de mâini: se extinde încă o dată în afara trupului său, transformându-se, mulțumită disciplinelor *kathak*, în ceva mai bun. Ar numi asta arta ei, talentul ei, dar e superstițioasă: ar însemna să afirme că are harul şi să-l nimicească. Nu-i da niciodată un nume, nu vorbi niciodată despre el. Lasă-l doar să te posede. Propriul ei djin mistuitor. Dar, în timp ce se roteşte de-a lungul scenei strălucitoare, în fața delegaților, un colț al percepției ei scanează arhitectura sălii, căutând camere de luat vederi, roboți, ochi prin care ar putea s-o privească A.J. Rao. Oare ea este o frântură a conştiinței lui, aşa cum este el o frântură a conştiinței ei?

Abia dacă aude aplauzele când face o reverență către luminile strălucitoare şi fuge de pe scenă. În cabină, în timp ce asistenta îi îndepărtează cu grijă numeroasele straturi de giuvaieruri ale costumului, le împătureşte cu grijă şi îi şterge machiajul cu crustă, pentru scenă, dând-o la iveală pe fata de douăzeci de ani, atenția ei se îndreaptă brusc către cârligelul pentru ureche, curbat aidoma unui semn de întrebare, din plastic, pe măsuța de toaletă. În blugi şi într-o vestă de mătase fără mâneci, de nedeosebit de oricare dintre cele patru milioane de oameni de douăzeci şi ceva de ani din Delhi, îşi încolăceşte aparatul după ureche, îşi netezeşte părul deasupra lui şi degetele îi rătăcesc o clipă pe lamele palmarului de pe mână. Niciun apel. Niciun mesaj. Niciun avatar. E surprinsă fiindcă asta are o atât de mare importanță.

Mercedesurile oficiale sunt aliniate în fața porții Delhi. Un bărbat şi o

---

[8] Poezii lirice scurte, alcătuite din distihuri cu o sigură rimă, în ultimul dintre acestea menționându-se de multe ori numele poetului (n. tr.).

[9] Muzică populară din Punjab, regiune situată între India şi Pakistan (n. tr.).

[10] Instrument indian de percuție alcătuit din două tobe lovite cu mâna, diferite ca dimensiuni şi ca timbru (n. tr.).

[11] Instrument de suflat folosit pe scară largă în India (n. tr.).

[12] Poziții ale mâinilor şi/sau ale degetelor, sau gesturi sau acțiuni simbolice, ca expresie a unei stări interioare (n. tr.).

femeie o interceptează în drum spre maşina ei. Îi alungă cu o fluturare a mâinii.

— Nu dau autografe…

Niciodată după spectacol. Pleacă, îndepărtează-te repede şi în tăcere, dispari în oraş. Bărbatul îşi deschide palma şi îi arată o insignă de poliţist.

— O să luăm maşina asta.

Automobilul, un Maruti crem, de mare clasă, iese din şir şi se interpune în faţa lor. Bărbatul deschide politicos portiera şi o lasă să urce prima, dar gestul lui n-are nimic respectuos. Femeia se instalează în faţă, alături de şoferul care accelerează şi, cu un urlet de claxon, pătrunde în marele circ al traficului de noapte din jurul Fortului Roşu. Instalaţia de aer condiţionat toarce.

— Sunt inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligenţelor Artificiale, spune bărbatul.

E tânăr, cu tenul frumos, încrezător în sine şi câtuşi de puţin intimidat fiindcă stă alături de o celebritate. Probabil foloseşte un aftershave hiper-empatic.

— Un poliţai Krishna. Asta îl face să se crispeze.

— Sistemele noastre de urmărire au semnalat o comunicare între dumneavoastră şi aeaiul A.J. Rao, de Nivel 2.9, din Bharat.

— Da, m-a sunat.

— La 21:08. Aţi fost în legătură şase minute şi douăzeci şi două de secunde. Îmi puteţi spune despre ce-aţi discutat?

Maşina merge foarte repede pentru Delhi. Traficul pare să curgă în jurul ei. Toate semafoarele par să fie verzi. Nimic nu îşi permite să-i oprească înaintarea. Pot să facă asta? se întreabă Esha. Poliţaii Krishna, poliţia aeaiurilor pot îmblânzi creaturile pe care le vânează?

— Am vorbit despre *kathak*. E fan. Asta e o problemă? Am greşit cu ceva?

— Nu, nicidecum, domnişoară. Dar, înţelegeţi, cu o conferinţă de o asemenea importanţă… îmi cer scuze, în numele departamentului, pentru această necuviinţă. Ah! Am ajuns.

Au adus-o exact în faţa bungaloului ei. Simţindu-se murdară, prăfuită şi derutată, urmăreşte maşina poliţailor Krishna demarând şi ţinând traficul frenetic din Delhi la distanţă cu djinii săi domesticiţi. Se opreşte lângă poartă. Îi trebuie, merită un moment în care să se desprindă de spectacol, acel mic pas care îţi permite să te răsuceşti, să priveşti înapoi către tine însuţi şi să-ţi spui, da, Esha Rathore. Bungaloul e întunecat, tăcut. Neeta şi Priya trebuie să fi ieşit cu minunaţii lor logodnici, vorbind despre darurile de nuntă, despre lista invitaţilor şi despre abundenţa zestrei pe care o vor putea stoarce de la familiile viitorilor lor soţi. Nu sunt surorile ei, deşi împart acelaşi bungalou elegant. În Awadh, ba chiar şi în Bharat, nimeni nu mai are surori. Nimeni de vârsta Eshei, deşi a auzit că echilibrul este restabilit. Fiicele sunt la modă. Odată ca niciodată, femeile aduceau zestrea.

Trage adânc în piept aerul oraşului. Microclimatul răcoros din grădină comprimă vuietul din Delhi într-o pulsaţie estompată, precum a sângelui din

inimă. Simte mirosul prafului şi al trandafirilor. Trandafirul de Persia. Simbolul poeților urdu. Şi praf. Îşi imaginează praful înălțându-se cu un foşnet de vânt, învârtejindu-se în forma unui djin încântător şi primejdios. Nu. O iluzie, o nebunie a vechiului oraş dement. Deschide poarta de siguranță şi găseşte fiecare centimetru pătrat al complexului de locuințe plin cu trandafiri.

Neeta şi Priya o aşteaptă a doua zi dimineață, la micul dejun, stând una lângă alta, ca membrii unei comisii de interviu. Sau ca polițaii Krishna. De data asta nu vorbesc despre case şi despre soți.

— Cine cine cine de unde au apărut cine a trimis atât de mulți trebuie să fi costat o avere…

Puri, menajera, aduce *chai* verde chinezesc, care previne cancerul. Măturătorul a stivuit toate buchetele într-un morman, la un capăt al complexului. Dulceața parfumului lor are deja o umbră de putreziciune.

— E diplomat.

Neeta şi Priya nu urmăresc decât *Oraşul şi Țara* şi canalele *chati,* dar până şi ele trebuie să fi auzit de A.J. Rao. Aşa că le minte pe jumătate.

— E un diplomat bharati.

Buzele lor iau forma unui *oooh,* apoi a unui *ah,* când se privesc una pe alta.

— Trebuie trebuie trebuie să-l aduci, spune Neeta.

— La *durbar-ul* nostru, spune Priya.

— Da, la *durbar-ul* nostru, întăreşte Neeta.

În ultimele două luni, au pălăvrăgit planificând puține alte lucruri în afară de marea lor petrecere de logodnă, unde îşi vor da aere în fața prietenelor încă nemăritate şi îi vor face geloşi pe toți burlacii. Esha îşi scuză strâmbătura punând-o pe seama amărăciunii ceaiului de leac.

— E foarte ocupat.

Nu spune că e *un om ocupat.* Nici măcar nu-şi poate da seama de ce alege jocul ăsta al secretelor, un joc de *fetişcane* prostuțe. La Fortul Roşu a sunat-o un aeai ca să-i spună c-o admiră. Nici măcar nu s-au întâlnit. N-avea cu cine să se-ntâlnească. Totul a fost în mintea ei.

— Nici măcar nu ştiu cum aş putea să iau legătura cu el. Nu-şi dau numerele.

— Vine, insistă Neeta şi Priya.

Abia dacă poate auzi muzica din cauza zăngănitului instalației vechi de aer condiționat, dar transpirația i se prelinge pe coaste, de-a lungul beteliei colanților Adidas, pentru a i se aduna în adâncitura şalelor, alunecând apoi între curbele încordate ale feselor. Face încă o încercare, traversând podeaua sălii de repetiții din *gharana*[13]. Până şi clopoțeii de la glezne sună a plumb. În noaptea trecută a atins cele trei ceruri. În dimineața

[13] Sistem de organizare a cântăreților şi dansatorilor, bazat pe descendență, pe şcoala aleasă sau pe adoptarea unui anumit stil muzical (n. tr.).

asta e inertă. Nu se poate concentra, iar acel mic *lavda* care e Pranh o ştie foarte bine şi o plesneşte cu o nuia, scuipând suluri de *paan* mestecat şi înjurături leşinate de eunuc.

— Ei! Mai puține priviri către palmar şi mai multe *mudre! Mudre* decente. Mi-ai stârni penisul, dacă aş mai avea unul.

Jenată fiindcă Pranh a observat ceva de care ea însăşi nu era conştientă – *sună, cheamă-mă, sună cheamă-mă, sună, scoate-mă de aici* – Esha ripostează:

— Dacă ai fi avut vreodată unul.

Pranh o biciuieşte cu nuiaua peste picioare, îi loveşte usturător spatele gambei.

— Lua-te-ar naiba, *hijra!*

Esha îşi înşfacă prosopul geanta palmarul, îşi agață cârligelul receptor, ascunzându-l în spatele părului lung şi lins. N-are rost să se schimbe, căldura de afară o să pătrundă prin orice, într-o clipă.

— Am plecat de-aici.

Pranh nu strigă după ea. E prea mândru. *Un mic maimuțoi monstruos,* se gândeşte ea. Cum se face că un şobolan ca el e asexuat, dar un aeai imaterial e de sex masculin? În legendele din Vechiul Delhi, djinii sunt întotdeauna bărbați.

— *Memsahib*[14] Rathore?

Şoferul e în ținută de gală, cu cizme. Singura concesie făcută căldurii sunt ochelarii de soare. În brasieră, pantaloni strâmți şi cu restul pielii dezgolită, ea simte că se topeşte.

— Vehiculul are aer condiționat, *memsahib.*

Tapițeria din piele albă e atât de răcoroasă încât carnea i se retrage, ferindu-se de ea.

— Asta nu e maşina poliției Krishna.

— Nu, *memsahib.*

Şoferul demarează şi intră în trafic. Abia când aude pocnetul încuietorilor de siguranță se gândeşte: *Oh, Krishna*[15]*, e posibil să fiu răpită.*

— Cine te-a trimis?

Geamul care o desparte de şofer e prea gros pentru pumnii ei. Chiar dacă portierele n-ar fi încuiate, o rostogolire în afara maşinii, la o asemenea viteză şi într-un asemenea trafic, ar fi prea mult chiar şi pentru reflexele iuți ale unei dansatoare. Şi a trăit în Delhi toată viața ei, într-un *basti*[16] al bungalourilor, dar nu recunoaşte aceste străzi, suburbia asta, parcul ăsta industrial.

— Unde mă duci?

— Nu-mi este îngăduit să spun unde, *memsahib,* pentru că aş strica surpriza. Dar mi se permite să vă spun că sunteți invitata lui A.J. Rao.

---

[14] Doamnă sau stăpână (n. tr.).

[15] Divinitate venerată mai ales ca avatar al lui Vishnu, unul dintre zeii supremi, al doilea din Trinitatea hindusă (n. tr.).

[16] Sat, zonă (n. tr.).

Palmarul o strigă pe nume după ce tocmai s-a răcorit cu apă gazoasă Kinley, îmbuteliată, din barul maşinii.

— Alo! (lăsându-se pe spate şi adâncindu-se în pielea albă, răcoroasă răcoroasă, ca un star *filmi.* Ea e un star. Un star cu bar în maşină.)

Numai audio.

— Maşina e într-adevăr acceptabilă?

Aceeaşi voce calmă, suavă. Nu-şi poate imagina că vreun oponent ar fi în stare să reziste unei asemenea voci în timpul negocierilor.

— E minunată. Foarte luxoasă. Cu un statut foarte înalt.

Acum e în *basti,* pe străzi mai murdare, mai încâlcite şi mai sărăcăcioase decât acelea pe care a copilărit. Mai noi. Cele mai noi par întotdeauna mai vechi. Nişte băieți pufăie ca locomotivele pe lângă o *chhakda*[17] improvizată, construită din componente aruncate de tractor. Lexusul de culoare crem, ocoleşte cu grijă vite descărnate, cu soldurile ascuțite proiectându-se în afară de sub pielea întinsă, ca un mecanism. Pretutindeni, praful uscat de secetă se aşterne, gros, peste pânza de păianjen a crăpăturilor fine de pe cupolele maşinilor. E un oraş al privirilor uimite.

— N-ar fi trebuit să fii la conferință? Un hohot de râs în centrul ei auditiv.

— Oh, mă străduiesc din greu ca să câştig apă pentru Bharat, crede-mă. Nu sunt nimic altceva decât un slujitor civil asiduu.

— Vrei să spui că eşti şi acolo, şi aici?

— Oh, pentru noi nu e mare lucru să fim în mai multe locuri în acelaşi timp. Există o mulțime de copii de-ale mele şi de subrutine.

— Şi care eşti tu, cel adevărat?

— Cu toții suntem adevăratul eu. Adevărul e că niciunul dintre avatarurile mele nu se află nicidecum în Delhi. Sunt distribuit într-o serie de inimi-*dharma*[18] de pe întreg cuprinsul oraşelor Varanasi şi Patna.

Oftează. Sunetul, plin de lehamite şi de căldură, pare să vină de aproape, ca o şoaptă la urechea ei.

— Ți se pare dificil să-nțelegi o conştiință distribuită; mie îmi e întru totul la fel de greu să înțeleg o conştiință individuală, mobilă. Eu nu pot decât să mă copiez prin ceea ce numiți voi ciberspațiu, care reprezintă realitatea materială a universului meu, dar voi vă mişcați prin spațiul dimensional şi prin timp.

— Atunci, căruia dintre voi îi plac?

Cuvintele au scăpat, imprudente, libere şi nechibzuite.

— Cui îi plac ca dansatoare, asta am vrut să spun. Îşi completează spusele bolborosind. Unul dintre voi apreciază în mod deosebit *kathak-ul?*

Cuvinte politicoase politicoase, pe care i le adresezi unui industriaş sau unui avocat care promite, la una dintre seratele hidoase, pentru pețit, organizate de Neeta şi Priya. *Nu fi îndrăzneață, nimănui nu-i place genul ăsta*

[17] Maşinuță artizanală (n. tr.).
[18] Scopul vieții, termen spiritual şi religios indian (n. tr.).

de femeie. Lumea noastră e acum a bărbaților. Dar ea aude efervescența veselă din vocea lui A.J. Rao.

— Mie, întregului, şi fiecărei părți din mine, zău, Esha. Numele ei. I-a rostit numele.

Strada e împuțită, cu câini corciți, vagabonzi, şi cu bărbați trândăvind pe câte un *charpoy*[19] şi întinzându-se, dar şoferul insistă: *aici, pe aici, memsahib.* Ea păşeşte cu grijă de-a lungul unei *gali* pline de minarete din cauciucuri uzate de maşină. Duhoarea de *ghee*[20] ars şi de urină de vită stătută umple aerul. Copiii se îmbulzesc în jurul Lexusului, dar maşina beneficiază de nivelul de securitate al lui A.J. Rao. Şoferul împinge o poartă veche, în stilul mogulilor, din lemn şi bronz, dintr-un zid roşu, dărăpănat.

— *Memsahib.*

Ea intră în grădină. În ruinele unei grădini. Suspinul de admirație se stinge. Canalele de apă, în formă geometrică, ale *charbagh-ului*[21] sunt secate, crăpate, sufocate de resturile picnicurilor. Tufele sunt neîngrijite şi au crescut prea mult, bordurile straturilor sunt zdrențuite de buruieni. Iarba e râioasă, maronie, arsă de secetă; crengile de jos ale copacilor au fost tăiate ca lemne de foc. Merge către pavilionul cu acoperişul crăpat din centru, unde se întâlnesc toate aleile şi toate canalele cu apă, şi pietrişul de sub pantofii ei cu talpa subțire e despicat de pârâiaşe lăsate în urmă de musonii trecuți. Pajiştile sunt acoperite de frunze moarte şi de rămurele căzute. Fântânile sunt seci şi pline de nămol. Însă mai multe familii se plimbă, împingând cărucioare cu bebeluşi; copiii aleargă după mingi. Domni bătrâni, musulmani, citesc ziare şi joacă şah.

— Grădinile Shalimar, spune A.J. Rao şi vocea lui vine de la baza craniului ei. Paradisul sub forma unei grădini înconjurate de ziduri.

Pe măsură ce vorbeşte, se revarsă un val al schimbărilor, traversând grădina şi îndepărtându-i întreaga decădere din secolul al douăzeci şi unulea. Copacii îşi desăvârşesc brusc frunzişul, înfloresc florile din răzoare, muşcatele din şirurile de ghivece de teracotă conturează malurile canalelor din *charbagh,* în care se înfioară undele apei. Pe acoperişul stratificat al pavilionului scânteiază tabla de aur, păunii se agită şi îşi împopoțonează vanitatea şi totul străluceşte, împroşcat de jocul fântânilor. Familiile zâmbitoare se preschimbă în nobili moguli, iar bătrânii din parc se transformă în *mali*[22]*,* care curăță aleile de pietriş cu mături din nuiele.

Auzind revărsarea argintie a acordurilor îndepărtate ale unui sitar, Esha bate încântată din palme.

— Oh! spune ea, încremenită de uimire. Oh!

— Astfel îți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai oferit azi-noapte. E unul dintre locurile mele preferate din întreaga Indie, deşi a căzut aproape pe deplin în uitare. Poate tocmai fiindcă e aproape uitat. În 1658, Aurangzeb a fost încoronat aici ca împărat mogul, iar acum îşi fac plimbarea de seară

[19] Pat din frânghii împletite (n. tr.).
[20] Unt purificat, semilichid (n. tr.).
[21] Grădină în stil persan, divizată în patru zone cu ajutorul unor alei sau al unor cursuri de apă (n. tr.).
[22] Grădinari (n. tr.).

oamenii din *basti.* Trecutul se numără printre pasiunile mele; e mai uşor pentru mine, pentru noi toți. Epocile în care putem trăi sunt tot atât de multe ca locurile unde ne putem afla. Vin adesea aici, în mintea mea, sau ar trebui să spun că grădina asta vine la mine.

Pe urmă jeturile de apă ale fântânii arteziene freamătă de parcă s-ar afla în bătaia vântului, dar nu e vânt, nu în după-amiaza asta înăbuşitoare, şi apa căzătoare se scurge în forma unui bărbat care iese dintre stropi. Un bărbat de apă, care sclipeşte şi se revarsă şi devine un bărbat de carne. A.J. Rao. *Nu,* se gândeşte ea, *niciodată de carne.* Un djin. O *creatură captivă între rai şi iad. Un capriciu, un şarlatan. Atunci păcăleşte-mă.*

— E aşa cum susțin vechii poeți urdu, spune A.J. Rao. Paradisul este într-adevăr înconjurat de un zid.

A trecut de mult de ora patru, dar nu poate să doarmă. Stă întinsă pe patul ei, goală – fără niciun strop de ruşine -, cu excepția cârligelului din spatele urechii, cu fereastra deschisă şi cu instalația antică de aer condiționat pufăind, sporadic, în timpul penelor de curent periodice. E cea mai cumplită noapte. Oraşul gâfâie în căutarea unei guri de aer. În noaptea asta, până şi traficul pare să se fi dat bătut. În partea opusă a camerei, palmarul ei îşi deschide ochiul albastru şi îi şopteşte numele. *Esha.* Ea se ridică, îngenunchind în pat, cu mâna pe cârligel, cu mărgele de sudoare pe pielea dezgolită.

— Sunt aici.

O şoaptă. Neeta şi Priya se află de cealaltă parte a unui zid subțire.

— E târziu, ştiu, îmi cer scuze…

Privirea ei traversează încăperea, către camera de luat vederi a palmarului.

— E în ordine, nu dormeam. Vocea lui a avut un ton aparte.

— Ce e?

— Misiunea e un eşec.

Ea îngenunchează în mijlocul patului vechi, imens. Transpirația i se prelinge pe şira spinării.

— Conferința? Cum? Ce s-a-ntâmplat? Ea şopteşte, el vorbeşte în mintea ei.

— Am omis o problemă. O problemă măruntă, banală, dar a fost ca o pană care despică totul, până când se năruie. Awadhii îşi vor construi barajul la Kunda Khadar şi vor păstra pentru Awadh întreaga apă sacră a fluviului Gange. Delegația mea îşi face deja bagajele. Ne vom întoarce la Varanasi în dimineața asta.

Inima ei zvâcneşte. Apoi se ocărăşte singură, *fetişcană proastă, romantică.* El e deja în Varanasi, în aceeaşi măsură în care e acum aici sau în Fortul Roşu, asistându-şi superiorii umani.

— Îmi pare rău.

— Da, spune el, ăsta e sentimentul. Oare-am avut prea multă încredere în talentele mele?

— Oamenii te vor dezamăgi întotdeauna. Un râset crispat în întunecimea craniului ei.

— Cât de… imaterial din partea ta, Esha.

Numele ei pare să plutească în aerul fierbinte, ca un acord muzical.

— O să dansezi pentru mine?

— Cum, aici? Acum?

— Da, am nevoie de ceva… întrupat. Material. Simt nevoia să văd un trup mişcându-se, o conştiinţă dansând în spaţiu şi timp, aşa cum n-o pot face eu. Simt nevoia să privesc ceva frumos.

Nevoia. O făptură cu puterile unui zeu *simte nevoia.* Dar Esha se ruşinează brusc, ascunzându-şi în palme sânii mici şi tari.

— Muzică… se bâlbâie ea. Nu pot dansa fără muzică… Umbrele din capătul dormitorului se îngroaşă, căpătând forma unui ansamblu: trei bărbaţi aplecaţi peste o *tabla,* o *sarangi*[23] şi un *bansuri*[24]. Esha scoate un ţipăt scurt şi se ghemuieşte sub cuvertură. *Ei nu te pot vedea, nu există decât în mintea ta. Şi, chiar dacă ar avea trup, ar fi atât de absorbiţi de instrumentele lor din sârmă şi piele încât nici măcar nu te-ar observa.* Nişte creaturi teribil de pasionate de meseria lor, muzicanţii ăştia.

— În noaptea asta am încorporat în mine însumi o copie a unui sub-aeai, spune A.J. Rao. Un sistem de compoziţie de nivel 1.9. Eu produc efectele vizuale.

— Poţi schimba din când în când biţii din tine însuţi? întreabă Esha.

Cântăreţul la *tabla* a început să bată uşor în toba *dayan*[25], în ritmul lent al unui *natetere.* Muzicanţii dau din cap unul către altul. Măsura, vor bate măsura. Îi vine greu să se convingă că Neeta şi Priya nu pot auzi; nu aude nimeni, în afară de ea. Şi de A.J. Rao. Cântăreţul la *sarangi* îşi aşază arcuşul pe strune, cel de la *bansuri* sloboade un şir de note de flaut. O *sangeet*[26], dar una pe care n-a mai auzit-o niciodată.

— E o improvizaţie!

— E o compoziţie *aeai.* Nu recunoşti sursele de inspiraţie?

— Krishna şi *gopi-ile*[27].

Una dintre temele *kathak* clasice. Krishna seduce mulgătoarele cu flautul *bansuri,* cel mai senzual dintre instrumente. Ea cunoaşte paşii, îşi simte trupul anticipând mişcările.

— O să dansezi, doamnă?

Şi ea coboară din pat cu graţia plină de forţă a unui tigru, păşind pe rogojina din iarbă care acoperă podeaua dormitorului, în câmpul vizual al palmarului. Până acum a fost ruşinoasă, prostuţă, fetişcană. Acum nu mai e. N-a mai avut niciodată un astfel de public. Un lord al djinilor. În tăcerea nepângărită, fierbinte, execută mişcările, paşii apăsaţi şi plecăciunile celor *O*

---

[23] Vioară cu gâtul scurt din sudul Asiei, folosită în India şi Pakistan (n. tr.).
[24] Flaut de bambus, folosit în India, Pakistan şi Bangladeş (n. tr.).
[25] Toba mică din setul *tabla* (n. tr.).
[26] Compoziţie muzicală interpretată de un ansamblu instrumental (n. tr.).
[27] Păzitoare de vaci (n. tr.).

Sută Opt Gopi, sărutând cu picioarele goale iarba împletită. Mâinile ei alcătuiesc *mudre,* expresia feței e o poveste străveche: surpriză, sfială, dragoste interzisă, excitare. Transpirația i se prelinge din belşug pe pielea dezgolită; ea nu o simte. E înveşmântată în mişcare şi în noapte. Timpul încetineşte, stelele se opresc pe calea lor arcuită deasupra mărețului Delhi. Simte sub tălpi răsuflarea planetei. Pentru asta a fost totul, toate trezirile în zori de zi, picioarele însângerate, toate loviturile cu trestia lui Pranh, toate aniversările ratate, copilăria furată. Dansează până când picioarele îi sângerează din nou pe împletitura aspră a rogojinii, până când fiecare picătură de apă din trupul ei e suptă şi preschimbată în sare, dar păstrează ritmul bătăilor în *tabla,* ritmul *dayan-ului* şi al *bayan-ului*[28]. E mulgătoarea de la marginea fluviului, sedusă de un zeu. A.J. Rao n-a ales acest *kathak* fără niciun motiv. Şi muzica ajunge la acordurile tot mai înalte de la sfârşit, şi muzicanții se înclină unul în fața altuia şi se risipesc într-un praf auriu, şi ea se prăbuşeşte la capătul patului, istovită cum n-a mai fost niciodată după un spectacol.

O trezeşte lumina. E transpirată, goală, stânjenită. Servitorii ar putea da peste ea. Şi are o durere de cap ucigătoare. Apă. Apă. Încheieturile i-o cer. Îşi pune un halat chinezesc de mătase. Când se îndreaptă spre bucătărie, ochiul de voyeur al palmarului clipeşte către ea. Aşadar n-a fost un vis erotic, o halucinație istovitoare stârnită de arşiță şi de hidrocarburi. A dansat Krishna şi cele o sută opt *gopi* în dormitorul ei, pentru un *aeai.* Un mesaj. Conține un număr. *Poți să mă suni.*

De-a lungul întregii istorii a celor opt Delhi au existat bărbați – şi aproape întotdeauna numai bărbați – buni cunoscători ai tradiției djinilor. Ştiu să recunoască multiplele lor forme şi văd dincolo de deghizările sub care se arată pe străzi – măgari, maimuțe, câini, păsări necrofage – desluşindu-le adevăratul sine. Le cunosc adăposturile şi locurile unde se adună – sunt atraşi în mod deosebit de moschei – şi ştiu că acea căldură inexplicabilă ce pare să te apese pe o *gali* din spatele moscheii Jama Masjid e a djinilor, atât de înghesuiți încât le simți focul când treci printre ei. Cei mai înțelepți – şi cei puternici – dintre fachiri le cunosc numele, aşa că îi pot captura şi le pot porunci. Chiar şi în vechea Indie – înainte de a se împărți în Awadh, Bharat, Rajputana şi Statele Unite ale Bengalului – existau oameni sfinți care îi puteau chema pe djini ca să zboare în spinarea lor de la un capăt al țării la altul, într-o singură noapte. În Leh-ul meu natal exista un sufi foarte, foarte bătrân care a alungat o sută opt djini dintr-o casă năpăstuită: douăzeci şi şapte din camera de zi, douăzeci şi şapte din dormitor şi cincizeci şi patru din bucătărie. Cu atât de mulți djini, nu mai era loc pentru nimeni altcineva. I-a scos arzând iaurt şi chili, dar a avertizat: nu vă distrați împreună cu djinii, pentru că la ei totul are un preț şi, chiar dacă vor trece ani de-a rândul fără să-l ceară, o vor face cu siguranță.

Acum în oraşul lor a apărut un nou neam care se înghesuie, în căutare de spațiu: aeaiurile. Dacă djinii sunt făpturi de foc, şi oamenii sunt făpturi de lut, ei sunt creația cuvântului. Pe bulevardele şi la *chowk-urile* din

[28] Toba mare din setul *tabla* (n. tr.).

Delhi mişună cincizeci de milioane: dirijând traficul, negociind acțiuni, menținând alimentarea cu energie electrică şi cu apă, răspunzând la întrebări, ghicind norocul, ocupându-se de calendare şi de jurnale personale, rezolvând probleme de rutină ale legislației şi probleme medicale, jucând în spectacole siropoase, studiind septilioanele de informații care se scurg în fiecare secundă prin sistemul nervos al metropolei. Oraşul e o mantră imensă. De la curierii şi roboții de întreținere care nu sunt cu mult mai presus de inteligența unui animal (orice animal are destulă; întrebați vulturul şi tigrul) până la aeaiurile de mărețul Nivel 2.9, de nedeosebit de o ființă umană în 99,99 la sută din timp, sunt cu toții o specie tânără, activă, proaspăt venită pe lume şi entuziastă, înțelegându-şi prea puțin puterea.

Djinii privesc îngroziți de pe acoperişuri şi din minarete: pentru că asemenea creaturi puternice zămislite de cuvântul viu sunt atât de oarbe încât slujesc făpturile de lut, dar mai ales pentru că, spre deosebire de oameni, pot întrezări momentul când aeaiurile îi vor alunga din străvechiul şi îndrăgitul lor oraş, luându-le locul.

Tema aleasă de Neeta şi Priya pentru acest *durbar* e *Oraşul şi Țara:* megatelenovela bharati ajunsă în mod pervers din ce în ce mai la modă pe măsură ce opinia publică din Awadh se întoarce împotriva Bharatului. Ei, pur şi simplu o să ne construim al naibii de bine barajul, cu sau fără tancuri; n-au decât s-o cerşească, apa e acum a noastră; apoi, fără să-şi tragă răsuflarea, ce părere aveți despre Ved Prakash, nu e scandalos de ce e în stare acest Ritu Parvaaz? Cândva au luat în râs serialul şi pe privitorii săi, dar acum aşa ceva e deplasat, e lipsă de patriotism, nu se mai pot sătura de Anita Mahapatra şi de musulmana Vora. Unii încă refuză să se uite, dar plătesc ca să primească rezumate zilnice, reuşind astfel să pară informați, aşa cum o cere moda, la reuniunile sociale obligatorii, cum sunt *durbar-urile* organizate de Neeta şi Priya.

Şi e un mare *durbar;* ultimul dinaintea musonului – dacă anul ăsta se va întâmpla să fie unul. Neeta şi Priya au angajat băieți bhati ca să trimită o revărsare de combinații direct către cârligelele oaspeților. Există chiar şi câmp de control al climatului, trudind din greu la limita capacităților sale pentru a ține la distanță arşița nopții. Esha simte ultrasunetele în măsele, ca pe un bâzâit surd.

— Eu unul cred că sudoarea îți stă bine, spune A.J. Rao, citind semnele vitale ale Eshei în palmarul ei.

Invizibil pentru toți ceilalți, cu excepția ei, merge alături de ea, aidoma morții, prin înghesuiala de oaspeți în costume din *Oraşul şi Țara.* Ultimul *durbar* din sezon e, prin tradiție, un bal mascat. În lumea mondenă a clasei de mijloc din Delhi, asta înseamnă că toți participanții preiau înfățişarea câte unui personaj din serial, generată de computer. În realitate, peregrinează prin întreaga adunare, îmbrăcați în haine elegante, dar răcoroase, însă, în ochii minții, sunt Aparna Chawla şi Ajay Nadiadwala, elegantul Govind şi vicleanul doctor Chatterji. Sunt trei Ved Prakash şi tot atâția Lal Darfan – actorul aeai care joacă rolul lui Ved Prakash în serialul generat de maşini. Până şi terenul bungaloului din suburbii, proprietatea logodnicului Neetei, a fost vrăjit şi transformat în Brahmpur, locul unde se

desfăşoară acțiunea imaginară din *Oraşul şi Țara* şi unde cred actorii care interpretează personajele că-şi trăiesc viețile de celebrități frivole. Când Neeta şi Priya vor aprecia că toată lumea s-a integrat suficient în rețea, se va da comanda şi toți vor renunța la deghizările strălucitoare şi vor redeveni comercianți en-gros, şi vânzători de prânzuri, şi rajahi ai softurilor. Pe urmă începe partea serioasă, găsirea unei mirese. Deocamdată Esha se poate delecta plimbându-se, la adăpostul anonimatului, în compania djinului ei prietenos.

În săptămânile astea, a hoinărit mult, mergând pe străzi încinse către locuri străvechi, văzându-şi oraşul ca nou, prin ochii unei ființe care trăieşte în mai multe zone ale spațiului şi ale timpului. La *gurdwara*[29] Sikh l-a văzut pe Tegh Bahadur, cel de-al Nouălea Guru, decapitat de gărzile fundamentalistului Aurangzeb. Traficul învârtejit care înconjoară Vijay Chowk s-a transformat în cavalcada de Bentley-uri a lui Mountbatten, ultimul vicerege, care părăsea uimitorul palat creat de Lutyens[30] pentru totdeauna. Forfota turiştilor şi tarabele vânzătorilor de curiozități din jurul Qutb Minar[31] s-au transformat în fantome, şi anul a fost 1193, iar muezinii primilor moguli cuceritori au cântat *adhaan*[32]. Iluzii. Minciuni mărunte. Dar e permis atunci când o faci din dragoste. În dragoste e permis totul. *Îmi poți citi gândurile?* întreabă ea, mergând alături de ghidul ei invizibil pe străzile aglomerate, care devin din zi în zi mai puțin zgomotoase, mai puțin materiale. *Ştii ce gândesc despre tine, aeai Rao?* Încet-încet, Esha alunecă din lumea oamenilor în oraşul djinilor.

Senzație la poartă. Starurile masculine din *Oraşul şi Țara* zumzăie în jurul unei femei în rochie de culoarea fildeşului, plină de paiete: a venit deghizată în Yana Mitra, cea mai proaspătă cea mai avântată cea mai iute dintre cântărețele celebre de *boli.* Şi, aidoma dansatoarelor de *kathak,* oricare fetişcană *boli* continuă să fie carne şi ego, cu toate că Yana are, precum orice cântăreață individuală, un avatar computerizat, oaspete la O şi Ț.

A.J. Rao râde.

— Dacă ar şti. Foarte inteligent. Ce deghizare poate fi mai bună decât să te dai drept tine însăți? E chiar Yana Mitra. Esha Rathore, ce s-a-ntâmplat, unde te duci?

De ce trebuie să întrebi nu ştii totul nu ştii că e cald şi zgomot şi ultrasunetele mă zăpăcesc şi acest chiu chiu chiu trece prin mine toată lumea umblă după un singur lucru, eşti măritată eşti logodită eşti în căutare şi aş vrea să nu fi venit să fi plecat undeva cu tine şi colțul ăla întunecat de sub gulmohar*-ul lângă care sunt instalați bhati pare locul potrivit ca să scap de toți oamenii ăştia stupizi stupizi.*

— Ei, Esha, strigă Neeta şi Priya, care ştiu cum e deghizată, o să-l cunoaştem în sfârşit pe bărbatul ăla al tău?

El o aşteaptă deja printre florile aurii. Djinii călătoresc cu viteza gândului.

---

[29] Locuința unui guru sau o intrare în locuința acestuia (n. tr.).
[30] Sir Edwin Landseer Luytens (1869-1944), arhitectul oraşului New Delhi (n. tr.).
[31] Cel mai înalt minaret construit din cărămidă din lume (n. tr.).
[32] Chemare la rugăciune (n. tr.).

— Ce s-a-ntâmplat…? Ea răspunde în şoaptă.

— Ştii, uneori aş vrea, aş vrea cu adevărat să-mi poți da ceva de băut.

— Păi sigur că da, o să chem un chelner.

— Nu!

Prea tare. Nu se poate lăsa văzută vorbind cu tufişurile.

— Nu, adică, să-mi pui în mână un pahar. Pur şi simplu să mi-l dai în mână.

Dar el nu poate, nu va putea niciodată. Ea continuă să vorbească:

— Am început când aveam cinci ani, ştiai? Da, probabil că da, ştii totul despre mine. Dar pariez că nu ştii cum s-a întâmplat. Mă jucam cu celelalte fetițe, dansând în jurul bazinului, când o femeie bătrână de la *gharana* a venit la mama şi i-a spus: O să-ți plătesc o sută de mii de rupii pentru ea dacă mi-o dai mie. O să scot din ea o dansatoare; dacă munceşte mult, poate una celebră în toată India. Iar mama a zis, de ce ea? Şi ştii ce i-a răspuns bătrâna? Fiindcă are un talent rudimentar pentru mişcare, dar, mai cu seamă, pentru că vrei să mi-o vinzi pentru o *lakh.* Mama a luat banii acolo şi atunci. Bătrâna m-a adus la *gharana.* Fusese cândva o mare dansatoare, dar făcuse reumatism şi din cauza asta era rea. Obişnuia să mă bată cu un *lathi*[33], trebuia să mă trezesc înainte de a se lumina de ziuă, ca să le pregătesc tuturor *chai* şi ouă. Mă punea să exersez până-mi sângerau picioarele. Îmi legau brațele cu eşarfe şi mi le țineau ridicate ca să reprezint *mudrele,* până când nu le puteam lăsa în jos fără să țip. Nu m-am dus niciodată acasă – şi ştii ce? Nu mi-am dorit niciodată s-o fac. Şi, în ciuda ei, am trudit din greu şi am devenit o mare dansatoare. Şi mai ştii ce? Nimănui nu-i pasă. Am petrecut şaptesprezece ani pentru a stăpâni la perfecție ceva de care nu-i pasă nimănui. Dar adu o dansatoare de *boli* care se fâțâie cinci minute ca să-şi arate dinții şi țâțele…

— Eşti geloasă? întreabă A.J. Rao, pe un ton de uşoară dojană.

— N-am dreptul să fiu?

— Tu eşti *soniya* mea, rosteşte scurt, în palmarul său, băiatul-*bhati* numărul Unu, şi acesta e semnalul demascării.

Yane Mitra bate încântată din palme şi cântă în timp ce toate starurile *soapi* scânteietoare din jurul ei se transformă în personaje banale, contabili, ingineri şi specialişti în nano-chirurgie estetică, iar zidurile roz şi acoperişurile grădinilor şi miile şi miile de stele de deasupra străvechiului Brampur se năruie şi cad de pe cer.

Vederea lor, expunându-şi dorința dezgolită, topindu-se ca lumea soap-urilor sub soarele celebrității, recheamă în Esha nebunia pe care o cunoaşte din timpul copilăriei petrecute în *gharana.* Agrafa ei scoate un sunet ascuțit, de clopoțel, lovind paharul de cocteil pe care l-a smuls din mâna unui chelner. Se urcă pe o masă. Cățeaua *boli* e redusă în sfârşit la tăcere. Toți ochii se îndreaptă spre Esha.

— Doamnelor, dar mai ales domnilor, trebuie să fac un anunț. Şi oraşul de dincolo de bariera fonică pare să-şi țină răsuflarea.

---

[33] Baston gros de bambus, cu vârful bont, de metal, folosit pe scară largă de poliția indiană (n. tr.).

— M-am logodit.

Suspine. Ooh-uri. Aplauze politicoase *cine e, o ştiu de la TV, nu e un soi de artistă?* În spate, Neeta şi Priya fac ochii mari.

— Sunt foarte norocoasă, fiindcă viitorul meu soț e aici în această seară. De fapt, a fost alături de mine toată seara. Oh, proasta de mine. Am uitat, fireşte, că nu-l puteți vedea cu toții. Iubitule, ai ceva împotrivă? Domnilor şi doamnelor, n-ați vrea să vă puneți cârligelele pentru o clipă? Sunt sigură că nu e necesar să vi-l prezint pe minunatul, minunatul meu logodnic, A.J. Rao.

Şi, după ochi, după buze, după murmurul surd care amenință să se preschimbe în aplauze, dar apoi eşuează şi este preluat de Neeta şi de Priya pentru a se preschimba în ovații decente, îşi dă seama că toată lumea îl poate vedea pe Rao, tot atât de înalt, de elegant şi de frumos cum îl vede ea, stându-i alături şi acoperindu-i mâna cu mâna lui.

Pe fata aia *boli* n-o mai zăreşte nicăieri.

El a păstrat tăcerea pe tot drumul de întoarcere cu *phatphat-ul.* Nu spune nimic acum, în casă. Sunt singuri. Neeta şi Priya ar fi trebuit să se-ntoarcă de câteva ore, dar Esha ştie că le e frică de ea.

— Eşti foarte tăcut.

Îi vorbeşte şuviței răsucite de fum de țigară care se înalță către ventilatorul din plafon în vreme ce ea se întinde pe pat. Ar fi încântată să aibă acum o *bidi;* să guste măcar o dată o țigară savuroasă, fumată pe străzile murdare, nu una de marcă renumită, din Vest.

— Am fost urmăriți când ne-am întors de la petrecere. O aeronavă aeai ne-a supravegheat *phatphat-ul.* O analiză de rețea a sistemului aeai şi-a vârât nasul în rutenii meu, încercând să urmărească acest canal. Ştiu sigur că toate camerele de luat vederi de pe stradă au sarcina să ne supravegheze. Polițaiul Krishna care te-a ridicat după *durbar-ul* din Fortul Roşu era la capătul străzii. Nu e foarte priceput la subterfugii.

Esha se duce la fereastră, să-l spioneze pe polițai, să-l strige, să-l întrebe ce-şi închipuie că face.

— A plecat de mult, spune Rao. A trecut deja ceva timp de când eşti ținută sub supraveghere vizuală. Presupun că anunțul făcut te-a trecut pe un nivel mai ridicat de urmărire.

— Au fost acolo?

— Aşa cum spuneam…

— Supraveghere vizuală.

E înspăimântător dar excitant, jos, în adâncul *muladhara chakra*[34], o zvâcnire roşie deasupra yoni[35]. Sex şi spaimă. Aceeaşi înălțare de nebunie roşie care a făcut-o să se pomenească anunțându-şi căsătoria. Totul merge atât de departe, atât de repede. Acum nu mai are cum să dea înapoi.

[34] Centru subtil de forță amplasat la baza coloanei vertebrale, între anus şi organele sexuale (n. tr.).
[35] Organul sexual feminin (n. tr.).

— Nu mi-ai oferit niciodată şansa să-ți răspund, spune aeaiul Rao.

Nu-mi poți citi gândurile? Esha se gândeşte la palmar.

— Nu, dar am o serie de protocoale de operare în comun cu aeaii care scriu scenariul pentru *Oraşul şi Țara* – în sensul că reprezintă una dintre componentele mele inferioare -, au devenit prezicători foarte buni ai comportamentului uman.

— Sunt un personaj de telenovelă.

Esha cade pe pat şi râde şi râde şi râde până când simte că i se face rău, până când îşi doreşte să nu mai râdă niciodată şi fiecare hohot o sufocă, e o minciună, o palmă dată aparaturii de urmărire de dincolo de ventilatorul leneş care abia dacă agită aerul fierbinte, stârnind imensele valuri de căldură care se înalță în spirale din colosala insulă de arşiță a oraşului, o conspirație a djinilor.

— Esha, spune A.J. Rao, părând să fie mai aproape ca niciodată. Stai liniştită.

Ea articulează o întrebare, *de ce?* Şi aude în mintea ei şoapta de răspuns, sst, nu vorbi. În aceeaşi clipă, dogoarea *chakrei* se sparge ca un gălbenuş de ou şi îi aduce fierbințeala în *yoni. Oh,* face ea, *oh!* Clitorisul ei cântă. *Oh oh oh oh!*

— Cum…?

Din nou vocea, imensă în mintea ei, în fiecare fibră e ei, *şşşşşşşşş.* Crescând-crescând, ea simte nevoia să facă ceva, să se mişte, să se frece de lemnul aromat al patului uriaş, încălzit de zăduful zilei, să-şi ducă mâna acolo jos apăsat apăsat apăsat…

— Nu, nu atinge, o mustră A.J. Rao şi ea acum nici măcar nu se mai poate mişca simte nevoia să explodeze trebuie să explodeze capul ei nu poate cuprinde asta muşchii de dansatoare i s-au încordat ca nişte sfori nu poate primi mai mult nu nu nu da da da acum țipă țipete minuscul de scurte lovind cu pumnii în pat, dar nu e decât un simplu spasm, nimic n-o să i se supună şi apoi e detunătura exploziei, şi încă una, înainte ca aceasta să se stingă, explozii colosale, lente, traversând cerul şi ea blestemă şi binecuvântează toți zeii din India. Acum retrăgându-se, dar încă şoc după şoc, unul peste altul. Retrăgându-se acum… Retrăgându-se.

— Ooh. Oh. Ce? Oh uau, cum?

— Aparatul pe care îl porți în spatele urechii poate pătrunde în adânc, dincolo de cuvinte şi de viziuni, spune A.J. Rao. Ei, ai primit răspunsul?

— Ce?

Patul e îmbibat de sudoare. Ea e lipicioasă, murdară, trebuie să se spele, să-şi schimbe hainele, să se mişte, dar amintirea plăcerii persistă, încă estompându-se. Culori superbe superbe.

— Întrebarea la care nu mi-ai dat niciodată ocazia să răspund. Da, o să mă însor cu tine.

— Fată proastă şi înfumurată, nici măcar nu ştii din ce castă face el parte.

Mata Madhuri fumează optzeci de țigări pe zi, printr-un tub de plastic curbat ca un cârlig care iese din aparatul de respirat intrând într-un

manşon din gâtul ei. Aprinde câte trei odată: *blestemăția de maşină scoate tot ce e bun din ele,* spune ea. *Ultima plăcere nenorocită pe care-o mai am.* Obişnuia să le mituiască pe infirmiere, dar acum i le aduc gratis, de teama năbădăilor ei din ce în ce mai respingătoare pe măsură ce trupul îi cade tot mai mult sub stăpânirea aparaturii.

Fără vreo pauză în care să aştepte răspunsul Eshei, o smucitură a dispozitivului de comandă îi învârteşte scaunul cu instalație de menținere a vieții şi îl trimite spre grădină.

— Nu pot fuma aici, înăuntru, nu e niciun strop de aer curat. Esha o urmează afară, pe pietrişul greblat al *charbagh-ului.*

— Nimeni nu se mai căsătoreşte ținând cont de castă.

— N-o face pe deşteaptă, fetişcană proastă. E ca şi cum te-ai mărita cu un musulman sau chiar cu un creştin, Krishna să mă apere! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu e un om real.

— Există fete mai tinere decât mine care se mărită cu copaci sau chiar cu câini.

— Un răspuns al naibii de deştept. Asta se poartă în vreo fundătură dezgustătoare, ca Bihar sau Rajputana, şi ăia sunt oricum zei. Orice nătărău ştie asta. Au, pleacă de aici!

Bătrâna dărâmată înjură în timp ce aeaiul scaunului îi deschide parasolul.

— Soare, soare, am nevoie de soare, o să ard în curând, pe lemn de santal, auzi? Mă arzi pe-un rug din lemn de santal. O să ştiu dacă te zgârceşti.

Madhuri, bătrâna profesoară de dans infirmă, foloseşte tactica asta ca să pună capăt unei conversații care o stânjeneşte. *Când o să mă duc… Arde-mă cu dragoste.*

— Ce poate un zeu şi nu poate A.J. Rao?

— Ai! Copil nerecunoscător şi păcătos? Nu vreau s-aud la la la la la la la, n-ai terminat încă?

O dată pe săptămână, Esha vine la sanatoriu, în vizită la această ruină a unei femei, distrusă de cerințele pe care i le impune o dansatoare propriului trup. Privindu-i prăbuşirea într-o moarte lentă, Esha îşi explorează vinovăția nevoia furia resentimentele nemulțumirea plăcerea, ca motive care o fac să bată drumul până aici într-un *phatphat* şi nu găseşte decât un singur răspuns demn de crezare. Nu are altă mamă.

— Dacă te măriți cu… chestia aia… faci o greşeală care o să-ți distrugă viața, declară Madhuri, accelerând pe aleea dintre canalele cu apă.

— N-am nevoie de permisiunea ta! strigă Esha în urma ei. Un gând răsuceşte scaunul lui Madhuri în jurul propriului ax.

— Oh, da? Asta o să fie o palmă pentru tine. Vrei binecuvântarea mea. Ei bine, n-o s-o ai. Refuz să fiu părtaşă la o asemenea absurditate.

— O să mă mărit cu A.J. Rao.

— Ce-ai spus?

— Eu. O. Să. Mă. Mărit. Cu. Aeiaiul. A.J. Rao. Madhuri râde, un râs

sec, un sunet muribund, ca un scuipat, plin de fum de *bidi.*

— Ei, aproape că mă surprinzi. Sfidare. Bun, în sfârşit ceva curaj. Asta a fost întotdeauna problema ta, ai avut întotdeauna nevoie să te aprobe toată lumea, să-ți dea toată lumea permisiunea, să te iubească toată lumea. Şi asta te împiedică să fii minunată, ştii, fetițo? Ai fi putut deveni o *devi*[36], dar te-ai ținut deoparte, de teamă că s-ar putea găsi cineva care să nu te aprobe. Aşa că întotdeauna ai fost doar… o dansatoare bună.

Lumea le priveşte acum, personalul, vizitatorii. Pacienții. Voci ridicate, emoții necuviincioase. Sunt într-un locaş al calmului şi al morții încete, mecanizate. Esha se apleacă pentru a şopti la urechea femeii care i-a fost mentor.

— Vreau să ştii că dansez pentru el. În fiecare noapte. Ca Radha pentru Krishna. Dansez numai pentru el şi apoi vine să facem dragoste. Mă face să țip şi să transpir ca o curvă. În fiecare noapte. Şi uite!

El nu trebuie să fie chemat; e conectat la cârligelul pe care ea nu şi-l mai scoate aproape niciodată. Esha priveşte-n sus: el e acolo, într-un costum negru, sobru, printre vizitatorii care se plimbă şi scaune teleghidate, cu brațele îndoite.

— Uite-l, îl vezi? Iubitul meu, soțul meu.

Feedbackul e un țipăt prelung, tăios, de maşinărie pe moarte. Mâinile ofilite ale lui Madhuri se reped spre fața ei. Tubul de respirat se umple de cocoloaşele fumului de țigară.

— Monstrule! Monstrule! Copil denaturat, ah, ar fi trebuit să te las în *basti-ul* ăla! Pleacă de-aici pleacă pleacă pleacă!

Esha se retrage din fața furiei bătrânei în timp ce personalul spitalului se apropie traversând gazonul ofilit în goană, cu sari-urile albe fluturând.

În orice basm trebuie să existe o nuntă.

Bineînțeles c-a fost evenimentul sezonului. O armată de *mali* a transformat vechile şi părăginitele grădini Shalimar într-o fantezie de maharajah, suavă, verde, cu o bogăție de apă, cu elefanți, pavilioane, muzicanți, lăncieri, dansatoare, staruri *filmi* şi barmani roboți. Neeta şi Priya au fost domnişoare de onoare stingherite, în rochii fabuloase; un brahman important a fost angajat să binecuvânteze unirea dintre o femeie şi o inteligență artificială. Toate rețelele de televiziune şi-au trimis camerele de luat vederi, cu operatori umani sau aeaiuri. Prezentatori radioşi au înregistrat sosirea oaspeților şi le-au ținut evidența la plecare. Paparazzi de la revistele *chati* au pătruns în mulțimea invitaților, întrebându-se către cine să-şi îndrepte aparatele de fotografiat. Au fost de față până şi politicieni din Bharat, în ciuda relațiilor dintre cele două state vecine, înăcrite acum, când constructorii din Awadh excavau nisipul din Gange, transformându-l în taluzuri. Dar cei mai mulți au fost oamenii din *basti-urile* din jur, îndesându-se în personalul de pază care umplea aleile grădinii lor şi întrebând: *ea se mărită cu un ce? Cum merge asta? Pot s-o facă, ştii? Dar copiii? De fapt, cine e ea? Pot să vezi ceva? Eu nu văd nimic. E ceva de văzut?*

[36] Zeiță (n. tr.).

Însă oaspeții şi personalitățile aveau cârligele receptoare şi l-au aplaudat pe mire, cu vălul lui auriu, purtat de un cal dresat care păşea cu delicatețe pe aleile greblate. Şi, pentru că erau personalități şi oaspeți, în ciuda şampaniei franțuzeşti oferite cu generozitate de un somelier politicos, bine-cunoscut, niciunul nu a spus, nici măcar o singură dată, *dar acolo nu e nimeni.* Niciunul n-a fost surprins când, după plecarea miresei într-o limuzină imensă, s-a auzit un tunet sec, răzlețindu-se de la un nor la altul, şi a început un vânt rău, fierbinte, care a măturat de pe alei invitațiile abandonate. Pe când se urcau în taxiuri, cisternele secau *qanat-urile*[37] umplute cu mare cheltuială.

Nunta a fost pe primele pagini ale ziarelor.

O stea a *kathak-ului* se mărită cu iubitul ei aeai!!! Luna de miere în Caşmir!!!

Deasupra *chowk-urilor* şi a minaretelor din Delhi, djinii s-au adunat la o conferință.

E ridicată când face cumpărături în mallul Tughluk. Au trecut trei săptămâni şi vânzătoarele încă mai dau aprobator din cap şi vorbesc în şoaptă. Asta îi place. Nu-i place că aruncă priviri furişe şi chicotesc când polițaii Krishna o iau de lângă tejgheaua companiei japoneze de import Lotusul Negru.

— Acesta este un incident diplomatic, soțul meu este diplomat acreditat.

Femeia prost îmbrăcată îi împinge uşor capul în jos, ca să intre în maşină. Ministerul n-are nevoie de cereri de despăgubire ale civililor accidentați.

— Da, dar dumneavoastră nu sunteți, doamnă Rao, spune Thacker, de pe bancheta din spate.

Foloseşte acelaşi aftershave ieftin.

— Rathore, îl corectează ea. Mi-am păstrat numele de scenă. Şi-o să vedem ce-are de spus soțul meu despre statutul meu diplomatic.

Îşi înalță mâna într-o *mudră* ca să-i vorbească lui Ayjay, aşa cum îi spune acum. Tăcere. Repetă gestul unduitor.

— Maşina e ecranată, spune Thacker.

Tot ecranată e şi clădirea. Automobilul pătrunde încet, coborând pe o rampă în parcarea din subsol. E un bloc ieftin, anonim, de sticlă şi titan, pe lângă care a trecut de o mie de ori cu maşina, în drum spre magazinele din Piața Connaught, fără să-i dea vreodată atenție. Biroul lui Thacker e la etajul cincisprezece. E ordonat şi oferă o vedere excelentă a geometriei astronomice a observatorului Jantar Mantar, dar miroase a mâncare: *tiffin*-ul[38] pus pe birou. Esha caută fotografii de familie copiii soție. Nu e decât el, elegant într-un costum bine călcat, alb, pentru crichet.

— *Chai?*

[37] Canale de irigații (n. tr.).
[38] Prânz (n. tr.).

— Vă rog.

Anonimatul blocului rezervat pentru oficialitățile guvernamentale începe s-o deprime: un oraş în alt oraş. *Chai-ul* e cald şi dulce şi soseşte în pahare de plastic, de unică folosință. Şi zâmbetul lui Thacker pare cald şi dulce. În capătul biroului, privind-o sub un unghi pe care ghidul polițistului Krishna îl numeşte „neconfruntațional”.

— Doamnă Rathore. Cum să vă spun asta?

— Căsătoria mea e legală…

— Oh, ştiu, doamnă Rathore. La urma urmelor, suntem în Awadh. Aici sunt femei care s-au măritat cu djini, chiar în zilele noastre. Nu. Acum este vorba despre o afacere internațională, aşa se pare. Oh, bine. Apa: o luăm de bună, nu-i aşa? Până când se epuizează, asta e.

— Toată lumea ştie că soțul meu încă mai încearcă să negocieze o rezolvare a problemei Kunda Khalar.

— Da, bineînțeles că încearcă.

Thacker ia un plic din hârtie de pe birou, aruncă o privire înăuntru, grimasa feței îi trădează jena.

— Cum să formulez? Doamnă Rathore, soțul dumneavoastră vă spune totul despre munca lui?

— E o întrebare insolentă…

— Da, da, îmi cer scuze, dar uitați-vă la aceste fotografii. Reproduceri imense, lucioase, de mare rezoluție, alunecoase şi având încă mirosul dulce al cernelii de imprimantă. Vederi aeriene ale terenului, un fir de apă albastră-verzuie, nisip alb, forme răzlețe, lipsite de sens.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Presupun că nu, dar aceste imagini luate de avioane teleghidate reprezintă tancuri de luptă bharati, unități robotizate de recunoaşte şi baterii antiaeriene desfăşurate la o distanță izbitor de mică de construcția de la Kunda Khadar.

Şi ea are senzația că podeaua i s-a dizolvat sub picioare, că se prăbuşeşte într-un gol atât de vast încă nu poate zări niciun punct de referință, nimic altceva în afara propriei senzații de cădere.

— Eu şi soțul meu nu discutăm despre munca noastră.

— Bineînțeles. Oh, doamnă Rathore, v-ați stâlcit paharul. Îngăduiți-mi să vă aduc altul.

O părăseşte pentru mult mai mult timp decât ar fi necesar ca să ia o porție de *chai* de la *wallah*[39]. Când revine, întreabă cu nepăsare:

— Ați auzit despre ceea ce se numeşte „Legile lui Hamilton”? îmi cer scuze. Am crezut că, în postura în care vă aflați… dar e evident că nu e aşa. În esență, este vorba despre o serie de tratate internaționale inițiate de Statele Unite, care limitează dezvoltarea şi răspândirea inteligențelor artificiale de înalt nivel, mai exact a celor din ipotetica Generație Trei. Nu? Nu v-a povestit nimic din toate astea?

În costumul ei italienesc, doamna Rathore îşi încrucişează gleznele şi

[39] Persoana care distribuie ceaiul (n. tr.).

se gândeşte: *individul ăsta cumpătat poate face aici orice vrea, orice.*

— După cum ştiți probabil, clasificăm şi autorizăm aeaiurile conform nivelurilor lor; acestea corespund, cu aproximație, măsurii în care pot trece, în mod convingător, drept ființe umane. Cele de Nivel 1 au o inteligență animală de bază, suficientă pentru îndatoririle lor, şi nu vor fi confundate niciodată cu un om. Multe nu pot nici măcar să vorbească. N-au nevoie s-o facă. Cele de Nivel 2.9, ca soțul dumneavoastră – rosteşte penultimul cuvânt mai repede, ca roata unui expres *shatabdi* trecând pe deasupra unei spărturi a şinei -, nu se deosebesc de o ființă umană decât în proporție de cinci la sută. Un aeai din Generația Trei e de nedeosebit de un om, în orice circumstanțe – de fapt, inteligența sa o poate depăşi de mai multe milioane de ori pe a noastră, dacă există vreo metodă de măsurare care să aibă sens. Teoretic, nu am putea recunoaşte niciodată o asemenea inteligență, nu am putea zări decât, ca să spun aşa, interfața unui aeai din Generația Trei. Legile lui Hamilton încearcă, pur şi simplu, să țină sub control tehnologia care ar putea genera o inteligență artificială din această generație. Doamnă Rathore, credem, cu toată sinceritatea, că aeaiurile din Generația Trei reprezintă cea mai mare amenințare la adresa securității noastre cu care ne-am confruntat vreodată – ca națiune şi ca specie.

— Şi soțul meu?

Un cuvânt robust, confortabil. Sinceritatea lui Thacker o sperie.

— Guvernul se pregăteşte să ratifice legile lui Hamilton în schimbul unui împrumut care să asigure construirea barajului de la Kunda Khadar. După adoptarea Legii – şi face obiectul actualei sesiuni a Lok Sabha[40] – tot ce se află sub nivelul 2.8 va fi supus unei cercetării riguroase în vederea autorizării, ceea ce va cădea în sarcina noastră.

— Şi ceea ce depăşeşte Nivelul 2.8?

— Ilegal, doamnă Rathore. Toate vor fi şterse, în cadrul unei acțiuni agresive.

Esha îşi încrucişează şi îşi descrucişează picioarele. Se foieşte pe scaun. Thacker e dispus să aştepte răspunsul ei o veşnicie.

— Ce vreți să fac eu?

— A.J. Rao deține o poziție sus-pusă în ierarhia administrației din Bharat.

— Îmi cereți să spionez… un *aeai.*

După expresia feței lui, îşi dă seama că se aştepta s-o audă pronunțând cuvântul *soț.*

— Avem aparatură, sisteme de interceptare… Se vor afla sub nivelul de conştientizare al aeaiului Rao. Le putem rula în cârligelul dumneavoastră. În departamentul ăsta, nu suntem cu toții nişte polițai ageamii. Veniți la fereastră, doamnă Rathore.

Esha atinge uşor cu degetele geamul răcorit de climatul artificial, crepuscul polarizat pe fundalul luminos al secetei. Smogul opac de afară înseamnă *arşiță.* Pe urmă țipă şi cade în genunchi de spaimă. Cerul e plin de zei, şir după şir, strat peste strat, înălțându-se deasupra oraşului Delhi într-

[40] Camera inferioară a parlamentului Indiei (n. tr.).

o spirală amplă, imensă precum norii, precum o țară întreagă, până în punctul culminat al Trimurti, trinitatea hindusă alcătuită din Brahma, Vishnu şi Shiva, privind în jos aidoma unor luni căzătoare. E Ramayana ei personală, titanica formație de luptă vedică a zeilor înşiruiți în troposferă.

Simte mâna lui Thacker ajutând-o să se ridice.

— Iertați-mă, a fost stupid, neprofesional. Mi-am dat aere. Am vrut să vă impresionez cu sistemele aeai pe care le avem la dispoziție.

Mâna lui zăboveşte ceva mai mult decât *ar fi prietenos.* Iar zeii dispar, cu toții dintr-odată.

— Domnule Thacker, i se adresează ea, ați pune un spion în dormitorul meu, în patul meu, între mine şi soțul meu? Asta faceți dacă plasați sisteme de interceptare pe canalele care mă leagă de Ayjay.

Mâna e acolo, neclintită, când Thacker o conduce la scaunul ei, îi oferă un pahar cu apă rece rece.

— O cer numai fiindcă am convingerea că fac ceva pentru țara asta. Mă mândresc cu slujba mea. În anumite privințe dau dovadă de discreție, dar nu şi atunci când e vorba despre securitatea națiunii. Înțelegeți?

Esha trece brusc la calmul unei dansatoare, îşi îndreaptă rochia, îşi controlează expresia feței.

— Atunci puteți măcar să-mi chemați o maşină.

În seara aceea, se învârtejeşte în ritm de *tabla* şi de *shehnai* pe marmura încălzită de dogoarea zilei a *Diwan-I-aam-ului* unui palat jaipuri, o flacără printre coloanele întunecate. Spectatorii sunt îngrămădiri negre pe suprafața marmurei, abia îndrăznind să respire. Printre avocați politicieni ziarişti staruri ale crichetului moguli ai industriei sunt administratorii care au transformat acest palat Rajput într-un hotel de talie mondială şi o serie de celebrități *chati.* Nimeni atât de *chati,* atât de celebru ca Esha Rathore. Acum Pranh poate alege angajamentele. Ea e mai mult decât o senzație a câtorva zile sau chiar a câtorva săptămâni. Esha ştie că toți cei care privesc vrăjiți îşi au după ureche cârligelul, sperând să întrezărească o imagine fantomatică a soțului ei *djin,* dansând cu ea printre coloanele ca nişte umbre de flăcări.

Pe urmă, când îi aduce brațele de flori în apartamentul ei, Pranh spune:

— Ştii, am de gând să-mi măresc procentajul.

— N-ai îndrăzni, glumeşte Esha.

Dar vede pe chipul şobolanului spaima nemascată. Nu e decât o tentă, o umbră. Dar îi e frică.

Când s-a întors ea de la Lacul Dal, Neeta şi Priya se mutaseră din bungalou. N-au mai răspuns la apelurile ei. Au trecut şapte săptămâni de când a fost ultima oară s-o vadă pe Madhuri.

Goală, se întinde pe perne, în *jharoka*[41] de piatră filigranată. Din balconul ei acoperit, priveşte în jos, prin grilaj, urmărindu-i pe oaspeții care

[41] Balcon acoperit, ieşit în afara fațadei (n. tr.).

pleacă. Vezi afară, nimeni nu vede înăuntru. Precum femeile izolate în vechea *zenana*[42]. Izolată de lume. Ferită de atingerea cărnii umane. Se ridică în picioare, se sprijină de piatra care s-a încălzit în timpul zilei: îşi apasă sfârcurile, proeminența pubisului. *Mă poți zări mirosi simți ştii că sunt aici?*

Şi el e acolo. Acum nu e nevoie să-l vadă, doar să-i simtă furnicăturile electrizante în interiorul craniului. El se iveşte treptat, stând pe marginea unui pat scund, ornamentat, din lemn de tec. *S-ar putea materializa cu tot atâta uşurință în aer, în fața balconului,* se gândeşte ea. Dar până şi djinii au legile lor.

— Pari tulburată, inima mea.

E orb în încăperea asta – niciun ochi de cameră de luat vederi nu priveşte pielea ei împodobită cu giuvaieruri -, dar o studiază printr-o mulțime de simțuri, printr-un miliard de bucle de feedback ce trec prin cârligelul ei.

— Sunt obosită, sunt supărată, n-am fost atât de bună cum ar fi trebuit.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie. Are vreo legătură cu polițaii Krishna din după-amiaza asta?

Inima Eshei galopează. El îi poate descifra bătăile inimii. Îi poate descifra transpirația, echilibrul dintre adrenalină şi lipsa adrenalinei din creier. O să ştie dacă îl minte. Ascunde o minciună într-un adevăr.

— Ar fi trebuit să spun că m-am simțit stânjenită.

El nu poate înțelege ruşinea. E ciudat, într-o societate unde oamenii mor fiindcă îşi pierd onoarea.

— Am putea să intrăm în necazuri, există ceva numit legile lui Hamilton.

— Le ştiu.

El râde. Acum are felul lui de a râde în mintea ei. Crede că ei îi place intimitatea, o glumă cu adevărat numai a lor. Ea o detestă.

— Le ştiu mult prea bine.

— Au vrut să mă avertizeze. Să ne avertizeze.

— A fost frumos din partea lor. Şi eu, eu sunt reprezentantul unui guvern străin. Deci de aceea te-au supravegheat, ca să se asigure că eşti în siguranță.

— S-au gândit că m-ar putea folosi ca să obțină informații de la tine.

— Chiar aşa?

Noaptea e atât de liniştită încât Esha poate auzi Zăngănitul harnaşamentelor elefanților şi strigătele *mahout*-ilor[43] când îi transportă pe ultimii oaspeți pe aleea lungă, pentru procesiuni, către limuzinele care îi aşteaptă. În bucătăria îndepărtată sporovăieşte un aparat de radio.

Acum o să vedem cât de uman eşti. Înfruntă-l.

— Bineînțeles. Te iubesc, spune A.J. Rao în cele din urmă. Apoi o

[42] Încăperile din interiorul casei, unde locuiau femeile (n. tr.).
[43] Conducătorii elefanților (n. tr.).

priveşte în ochi. Am ceva pentru tine.

Oamenii din personalul hotelului îşi întorc jenați fețele când aşază aparatul pe podeaua albă de marmură, se retrag din cameră ferindu-şi privirile. Ce-i pasă ei? Ea e un star. A.J. Rao îşi ridică mâna, şi luminile se sting încet. Lampioane din bronz perforat împrăştie stele delicate de-a lungul frumoasei încăperi din vechea *zenana.* Aparatul are forma şi dimensiunile unui cauciuc de *phatphat,* cromat şi plastifiat, străin în decorul retro din palatul mogul. Pe când Esha străbate marmura, îndreptându-se către el, suprafața albă, plană se umple de bule şi se mistuie, transformându-se în praf. Esha ezită.

— Nu te teme, priveşte! spune A.J. Rao.

Praful se ridică precum aburul deasupra orezului clocotind, apoi polenul răbufneşte, luând forma unui minuscul derviş de praf, care şovăie pe suprafața discului.

— Scoate-ți cârligelul, strigă Rao, încântat, de pe marginea patului. Scoate-l.

Esha ezită de două ori, el o încurajează de trei. Ea îşi trage spirala de plastic din locul optim, de după ureche, şi vocea şi bărbatul dispar, de parcă ar fi pierit pentru totdeauna. Pe urmă coloana de praf sclipitor tresaltă, ridicându-se la înălțimea capului, se zbate ca un copac în bătaia musonului şi se răsuceşte, căpătând conturul fantomatic al unui bărbat. Tremură o dată, de două ori, apoi A.J. Rao stă în fața ei.

— Esha.

O şoaptă a prafului. Un fior al spaimei ancestrale străbate trupul ei – îi pătrunde în oase.

— Ce e asta… cine eşti?

Vârtejul de praf se despică într-un zâmbet.

— I-Praf. Microroboți. Cu toții mai mici decât un fir de nisip, dar manipulează câmpurile statice şi lumina. Ei sunt trupul meu. Atinge-mă. Sunt real. Sunt eu.

Dar, în lumina lampioanelor, ea se retrage cu o tresărire. Rao se încruntă.

— Atinge-mă…

Esha întinde mâna către pieptul lui. De aproape, e o făptură de nisip, un vârtej unduind fără încetare în jurul formei unui bărbat. Ea atinge carnea din i-Praf. Mâna i se afundă în trupul lui. Strigătul i se transformă într-un chicotit plin de uimire.

— Gâdilă…

— Câmpurile statice.

— Ce e în interior?

— Ce-ar fi să afli singură?

— Adică, vorbeşti serios?

— E singurul contact fizic pe care pot să ți-l ofer… O vede făcând ochii mari sub machiajul cu kohl.

— Cred c-ar trebui să-ți ții răsuflarea.

Ea o face, dar îşi păstrează ochii deschişi până în ultima clipă, până când praful privit de aproape se împestrițează ca un canal de televiziune fără semnal. Trupul lui A.J. Rao pare atingerea celei mai delicate eşarfe din mătase de Varanasi, drapată în jurul trupului ei gol. E în interiorul lui. E în interiorul trupului bărbatului ei, al iubitului ei. Îndrăzneşte să deschidă ochii. Fața lui Rao e o cochilie goală, care îi întoarce privirea din perspectiva oferită de câțiva milimetri. Când îşi mişcă buzele, simte praful computerizat al buzelor lui măturându-le: un sărut inversat.

— Inima mea. Radha[44] mea, şopteşte masca găunoasă a lui A.J. Rao. Esha ştie, undeva, că ar trebui să țipe. Dar nu poate. Se află într-un loc în care n-a mai ajuns niciun om, niciodată. Iar acum fuioarele învârtejite de i-Praf îi lovesc şoldurile, pântecele, interiorul coapselor. Sânii. Sfârcurile, obrajii şi gâtul, toate locurile unde îi place să simtă atingerea unui om, mângâind-o, făcând-o să cadă în genunchi, urmând-o când roboții cât firul de praf se supun comenzii lui A.J. Rao, înghițind-o în trupul lui.

E *Gupshup,* urmat de *Chandni Chati,* iar la douăsprezece treizeci o şedință foto – la hotel, dacă nu aveți nimic împotrivă – pentru Posterul Special de Sâmbătă al revistei *Film Fare* dacă nu vă deranjează, o să trimitem un robot, pot ajunge în locuri şi sub unghiuri de unde noi nu putem surprinde unduirea cărnii şi ați putea să vă îmbrăcați aşa cum v-ați îmbrăcat la inaugurare, poate o mişcare sau două, printre coloanele din Diwan, aşa cum ați făcut la gala de deschidere, OK minunat minunat minunat ei bine soțul dumneavoastră ne-ar putea copia două avataruri şi propriile noastre aeaiuri îl pot insera pentru spectatorii care vor să vă vadă împreună, cuplu fericit cuplu încântător, dansatoare care s-a ridicat dintr-un *basti,* diplomat internațional, căsătorie între două lumi în toate sensurile dragostei romantice, aşadar cum v-ați întâlnit, ce anume v-a atras mai întâi cum e să fii măritată cu un aeai cum vă tratează celelalte fete ce faceți dumneavoastră, ştiți dumneavoastră, şi cum rămâne cu copiii. Adică, bineînțeles că e vorba despre o femeie şi despre un aeai, dar în zilele noastre există procedee tehnologice ingineria genetică aşa cum sunt toți superbogătaşii şi copiii lor creați cu ajutorul ingineriei genetice şi dumneavoastră sunteți acum o celebritate cum găsiți asta, faima dobândită dintr-odată, în toate articolele cu bârfe, star *celebi* despre care vorbeşte toată lumea toată voga toate discuțiile şi toate petrecerile şi Esha răspunde pentru a şasea oară la aceleaşi întrebări puse de aceiaşi reporteri interesați de *girli celebi* cu ochi de gazelă *oh suntem foarte fericiți minunat de fericiți delirant de fericiți dragostea e un lucru minunat minunat şi aşa stau lucrurile în privința iubirii, poate fi pentru orice, pentru oricine, poate lega chiar o ființă umană şi un aeai, asta e cea mai pură formă a dragostei, dragostea spirituală* gura ei deschizându-se şi închizându-se bla bla bla, dar ochiul interior, ochiul lui Shiva, priveşte în profunzime şi în urmă.

Gura ei, deschizându-se şi închizându-se.

Întinsă pe imensul pat în stil mogul, din lemn cu miros dulce, lumina gălbuie a dimineții, fărâmițată de paravanul balconului *jharoka,* pielea ei

[44] Cea mai importantă adeptă şi iubită a lui Krishna (n. tr.).

goală cu bule aurii în răcoarea aerului condiționat. Dans între lumi; somn, insomnie în camera de hotel, amintirea lucrurilor pe care el li le-a făcut centrilor sistemului ei limbic în orele nopții şi care au îmboldit-o să cânte ca o *bulbul*[45], lumea djinilor. Goală cu excepția cârligelului de după ureche. A ajuns ca oamenii aceia care nu-şi pot permite costul unui tratament şi sunt nevoiți să poarte ochelari şi să învețe cum să ignore dispozitivul tehnologic de pe chipul lor, fiind în acelaşi timp conştienți de el. Chiar şi atunci când şi-l scoate – pentru spectacole sau, ca acum, pentru duş – ştie totuşi în ce loc din încăpere se află A.J. Rao, are senzația fizică a prezenței lui. În apartamentul ei pentru VIP-uri, în imensa cabină de marmură a duşului, atât de mare încât ai loc să te plimbi, degustând plăcerea țâşnirii şi a revărsării apei prețioase (întotdeauna însemnul unei adevărate *rani*[46]*),* ştia că Ayjay stă pe scaunul sculptat de lângă balcon. Aşa că, atunci când a atins cu degetele panoul televizorului *(baie cu TV, oooh!),* ca să-i abată atenția în timp ce îşi şterge părul, prima ei reacție a fost să se uite de două ori la cârligelul de pe lavoar imediat ce a văzut conferința de presă din Varanasi şi pe A.J. Rao, purtătorul de cuvânt în problema apei, explicând necesitatea exercițiilor militare desfăşurate de Bharat în apropierea barajului de la Kunda Khadar. Şi-a pus cârligelul, s-a uitat în cameră. Acolo, pe scaun, unde îl simțea ea. Acolo, în studioul Bharat Sabha din Varanasi, vorbind cu Bharti în emisiunea de ştiri *Bună Dimineața, Awadh!* Ştergându-se încet, distrată, Esha i-a privit pe amândoi. Se simțise strălucitoare, senzuală, divină. Acum era din carne, stângace, stupidă. Apa de pe pielea ei şi aerul din încăperea imensă erau acum reci reci reci.

— Ayjay, eşti într-adevăr tu? El s-a încruntat.

— E o întrebare foarte stranie cu care să începi dimineața. Mai ales după…

Ea i-a alungat cu răceală zâmbetul.

— În camera de baie e un TV. Eşti în emisie, dai un interviu la ştiri. Un interviu în direct. Aşa că eşti cu adevărat aici?

— *Cho chweet,* ştii ce sunt, o entitate dispersată. Mă copiez şi mă şterg oriunde. Sunt pe de-a-ntregul aici şi sunt pe de-a-ntregul acolo.

Esha se înfăşoară în prosopul amplu, moale ca o pulbere.

— Noaptea trecută, când ai fost aici, întrupat, şi după aceea, când am fost în pat; ai fost aici, cu mine? Pe de-a-ntregul aici? Sau mai exista o copie a ta, întocmind o declarație de presă, şi o alta, participând la o întrunire de înalt nivel, şi încă una, alcătuind planurile unei rezerve de apă pentru urgențe, şi alta adresându-li-se vorbitorilor de bangla din Dhaka?

— Iubito, are vreo importanță?

— Da, are!

Esha şi-a descoperit lacrimile şi altceva, ascuns sub ele; furia care o sufoca.

— Are importanță pentru mine. Are importanță pentru orice femeie. Pentru orice… om.

---

[45] Privighetoare (n. tr.).
[46] Prințesă (n. tr.).

— *Doamna Rao, vă simțiți bine?*

— Rathore, mă numesc Rathore!

Se aude răstindu-se la tinerica prostuță de la revista *chati.* Se ridică şi îşi adună întregul aplomb de dansatoare.

— Interviul s-a terminat.

— Doamnă Rathore doamnă Rathore! strigă după ea fetişcana jurnalistă.

Privindu-şi imaginea împărțită în miile de oglinzi din Sheesh Mahal, Esha observă praf scânteietor în contururile subțiri ale chipului său.

O mie de poveşti istorisesc despre nesupunerea şi capriciile djinilor. Dar, pentru fiecare poveste despre djini, există alte o mie despre răbufnirile pătimaşe ale oamenilor şi despre invidia lor, iar aeaiurile, creații aflate la jumătatea drumului dintre unii şi ceilalți, au învățat de la ambele părți. Gelozia şi disimularea.

Când s-a dus la Thacker, polițaiul Krishna, şi-a spus că o călăuzea teama de ceea ce le-ar putut face Legile lui Hamilton ei şi soțului ei, în numele igienizării naționale. Dar nu era decât o disimulare. S-a dus pe strada Parlamentului, în biroul cu vedere către geometria stelară a Jantar Mantal, din gelozie. Când îşi doreşte soțul, o soție trebuie să-l aibă în întregime. Zece mii de poveşti vorbesc despre asta. Un exemplar în dormitor şi un altul care se ocupă de politica apei înseamnă infidelitate. Dacă nu are totul, o soție nu are nimic. Aşa că Esha s-a dus în biroul lui Thacker dornică să trădeze şi, când şi-a desfăcut pumnul pe birou şi băieții *tecbi* i-au implantat în palmar programul lor spion, şi-a spus: *e corect, e bine, acum suntem egali.* Şi, când i-a cerut să revină peste o săptămână ca să-i actualizeze softul – spre deosebire de djini, prizonieri ai eternității, entitățile software din ambele tabere ale războiului evoluează într-un ritm din ce în ce mai rapid -, Thacker şi-a spus că aceasta era datoria lui, fiindcă i se încredințase un mandat, că era loialitate față de țară. Dar şi el disimula. Era fascinație.

Excavatoarele robotizate au început să curețe locul menit barajului Kunda Khadar în ziua când inspectorul Thacker a sugerat că poate ar fi fost bine ca în următoarea săptămână să se-ntâlnească în Piața Connaught, la International Coffee House, localul său preferat. *Soțul meu o să ne vadă,* a spus ea. La care el a replicat: *Avem mijloace prin care să-l orbim.* Dar, ca să fie absolut sigură, ea s-a aşezat în cel mai îndepărtat şi mai întunecat colț, sub ecranul care difuza meciul internațional de crichet, la adăpost de ochii iscoditori, cu cârligelul închis şi rece în geantă.

Aşadar, ce aflați? a întrebat ea.

Sunt mai multe decât îmi permite slujba mea să vă spun, doamnă Rathore, a răspuns polițaiul Krishna.

Securitate națională. Pe urmă chelnerul a adus cafea pe o tavă de argint.

Din momentul acela, nu s-au mai întâlnit niciodată în birou. În zilele stabilite, Thacker o învârtea prin oraş, în maşina lui guvernamentală,

ducând-o la Chandni Chowk, la Mormântul lui Humayum şi la Qutb Minar, ba chiar şi în Grădinile Shalimar. Esha ştia ce face, plimbând-o prin locurile unde o fermecase soţul ei. *Cât de îndeaproape m-ai urmărit?* se gândea ea. *Încerci să mă seduci?* Pentru că Thacker nu o vrăjea ducând-o în cele opt Delhi ale trecutului mort, ci o afunda în mulţime, în mirosuri, în agitaţie, în glasuri, în magazine, în trafic şi în muzică; prezentul ei, oraşul ei, clocotind de viaţă şi de mişcare. *Mă pierdeam,* a realizat ea. *Alunecam în afara lumii, deveneam o stafie, captivă în această căsătorie invizibilă, doar noi doi, cea văzută şi cel nevăzut, întotdeauna împreună, numai împreună.* Îşi pipăia cârligelul ca un fetus de plastic, încolăcit în geanta ei împodobită cu nestemate, şi îl ura puţin. Când şi-l strecura din nou în spatele urechii, în intimitatea *phatphat-ului* care o ducea înapoi, în bungaloul ei, îşi aducea aminte că Thacker îi mulţumea întotdeauna cu insistenţă pentru ajutorul dat securităţii naţiunii. Răspunsul ei era întotdeauna acelaşi: *Nu-i mulţumi niciodată unei femei fiindcă îşi trădează soţul pentru ţară.*

El punea întrebări, fireşte. *Prin zonă,* spunea ea. *Uneori simt nevoia să scap din locul ăsta, să fug. Da, chiar şi de tine…* Reţinându-şi cuvintele, privind exact atât cât era nevoie în ochiul lentilei.

Da, desigur, trebuie.

Excavatoarele transformaseră acum Kunda Khadar în cel mai mare şantier din Asia, şi negocierile intraseră într-un nou stadiu. Varanasi discuta direct cu Washingtonul pentru a face presiuni asupra Awadhului, ca să abandoneze barajul şi să evite un război potenţial destabilizator al apei. Sprijinul SUA era condiţionat de acordul Bharatului în privinţa protocoalelor Hamilton, acord pe care nu avea să şi-l dea niciodată, nu acum, când principalul său furnizor de venituri pe plan internaţional era *Oraşul şi Ţara,* un *soapi* creat în totalitate de aeaiuri.

Washingtonul îmi spune, efectiv, să-mi semnez propria condamnare la moarte, râdea A.J. Rao. *Americanii apreciază cu siguranţă ironia.* Îi povestea toate astea în timp ce stăteau pe peluza bine întreţinută, sorbind *chai* cu paiul. Ea transpira abundent în căldura intensă, dar nu voia să se-ntoarcă la răcoarea aerului condiţionat fiindcă era conştientă că acolo continuau să existe lentile paparazzi, focalizând. Ayjay nu avea niciodată nevoie să transpire. Dar Esha ştia totuşi că se diviza. Noaptea, în răcoarea de care aveau rareori parte, el îi cerea: *dansează pentru mine.* Dar ea nu mai dansa, nici pentru aeaiul A.J. Rao, nici pentru Pranh, nici pentru publicul extaziat, care ar fi copleşit-o cu laude şi flori, cu bani şi cu faimă. Nici măcar pentru ea însăşi.

Obosită. Prea obosită. Căldura. Prea obosită.

Thacker e nervos, se joacă uşor cu ceaşca de *chai,* ferindu-se s-o privească în ochi când se întâlnesc în îndrăgita lui International Coffee House. Îi ia mâna şi face actualizările în palma ei deschisă cu sfiala unui băietan. Conversaţia lui e mai mult decât firavă, afectată, iritant de politicoasă. În cele din urmă îndrăzneşte s-o privească.

— Doamnă Rathore, trebuie să vă pun o întrebare. A trecut ceva timp de când tot vreau să vă-ntreb.

Numele ei, însoțit, ca întotdeauna, de formula de respect. Dar ei i se taie totuşi răsuflarea, inima îi bate cu o spaimă animalică.

— Ştiți că mă puteți întreba orice.

Cuvintele au gust de venin. Thacker nu-i poate susține privirea, îşi lasă ochii în jos, ucigaşul polițai Krishna preschimbat în băiețel timid.

— Doamnă Rathore, mă întreb dacă v-ar plăcea să mă vedeți într-un meci de crichet.

Înfruntarea dintre Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligențelor Artificiale şi Serviciul de întreținere a Parcurilor şi Cimitirelor din Delhi nu e un meci-test cu Statele Unite ale Bengalului, dar reprezintă totuşi o ocazie suficient de mondenă pentru a etala rochii elegante şi sariuri de înaltă clasă. Pavilioane şi umbrele de soare înconjoară cercul de iarbă veştejită de pe terenul de sport al Serviciilor Guvernamentale din Awadh, un cârd de aripi albe. Cei care îşi pot permite generatoare portabile de câmp cu aer condiționat stau la răcoare, bând Pimms Number 1 Cup în stil englezesc. Ceilalți îşi fac vânt cu evantaie. Incognito, cu ochelari de soare de marcă şi cu o *dupatta*[47] din mătase deschisă la culoare, Esha Rathore priveşte siluetele albe ca sarea de pe cercul de iarbă maronie şi se întreabă ce găsesc atât de important în jocul lor cu bastoane şi minge pentru ca să sufere astfel.

S-a simțit hidos de stângace când a coborât din *phatphat* la adăpostul unei deghizări atât de fragile. Pe urmă, când a văzut mulțimea înzorzonată pentru *mela*[48] foindu-se şi sporovăind, în ea s-a înălțat o fierbințeală, aceeaşi energie care îi îngăduia să se ascundă în spatele spectacolelor ei, zărită, dar nevăzută. Un chip pe care o jumătate de țară în vede în revistele *chati* ale dimineții poate totuşi să dispară cu atâta uşurință sub nişte ochelari de soare şi o eşarfă. Trăsături din cartierele sărace. Anonimatul omului din *basti* pe pomeții obrajilor, o față oarecare din mulțime.

Polițaii Krishna au fost aduşi la bătaie de către Parcuri şi Cimitire. Thacker se află la mijloc în ordinea de bătaie, dar Chaudry, aruncătorul de la Parcuri şi Cimitire, şi bâta lui scurtă scapă repede de deschizătorii Departamentului. Unul se îndreaptă către pavilionul de lemn pictat, şi Thacker se apropie cu paşi mari de zona de joc, îşi pune mânuşile, îşi ocupă locul şi aduce bâta pe poziție. *Arată foarte bine în costumul lui alb,* îşi spune Esha. El aleargă de două ori la întâmplare, împreună cu partenerul său, apoi reuşeşte: un nou over. O lovitură răsunătoare în minge cu bâta din lemn de salcie. Un sunet bogat, plăcut. Două alergări sigure. Pe urmă aruncătorul trece pe linie şi îşi roteşte brațul ca o moară de vânt. Mingea face un salt frumos, nebunesc. Thacker o fixează cu privirea, face un pas înapoi, o pocneşte cu mijlocul bâtei şi o trimite în jos, o lovitură apăsată, rapidă, către frânghia care limitează terenul şi care o azvârle în aer, aducând ovații, un ropot de aplauze şi patru puncte. Şi Esha se ridică, aplaudând cu mâinile deasupra capului, ovaționând. Scorul se schimbă pe tabela imensă de marcaj şi ea e tot în picioare, singura dintre toți spectatorii. Fiindcă exact în partea opusă a terenului, în fața paravanelor, se află o siluetă înaltă,

[47] Eşarfă lungă (n. tr.).
[48] Adunare/întrunire de mari proporții (n. tr.).

elegantă, cu turban roşu.

El. Imposibil, el. Uitându-se direct spre ea, privind prin jucătorii înveşmântaţi în alb de parcă ar fi nişte stafii. Apoi, foarte încet, îşi ridică un deget şi îşi loveşte uşor urechea dreaptă.

Ea ştie peste ce-o să dea, dar trebuie să-şi înalţe degetele, ca un ecou, să pipăie cu oroare spirala de plastic trecută cu vederea în excitaţia stârnită de plecarea la meci şi cuibărită acuzator în părul ei, ca un şarpe.

— Ei, cine-a câştigat meciul de crichet?

— Ce nevoie ai să mă-ntrebi? Dacă ar fi avut vreo importanţă pentru tine, ai fi ştiut. Ca şi cum n-ai putea şti tot ce vrei cu-adevărat să afli.

— Tu nu ştii? N-ai stat până la sfârşit? Credeam că în sport e esenţial cine câştigă. Ce alt motiv ai fi avut să urmăreşti un meci de crichet între angajaţii guvernului?

Dacă Puri, menajera, ar intra în salon, ar vedea o scenă desprinsă dintr-un basm: o femeie strigând, dezlănţuită împotriva aerului neclintit. Dar Puri îşi termină treburile şi părăseşte locuinţa cât mai curând cu putinţă. Nu se simte în largul ei într-o casă a djinilor.

— Ăsta e sarcasm? De unde l-ai învăţat? De la vreun aeai sarcastic pe care l-ai înglobat în tine? Aşa că acum există încă o parte a ta pe care n-o cunosc şi pe care ar trebui s-o iubesc? Ei bine, nu-mi place şi n-am s-o iubesc, fiindcă te face să pari meschin, rău şi duşmănos.

— Nu există niciun aeai cu un astfel de scop. N-avem nevoie de asemenea emoţii. Dacă-mi sunt cunoscute, le-am învăţat de la oameni.

Esha ridică mâna ca să-şi smulgă cârligelul, să-l arunce în perete.

— Nu!

Până acum Rao n-a fost altceva decât o voce, dar acum lumina aurie, piezişă, a după-amiezii târzii unduieşte şi se încheagă, creând trupul soţului ei.

— Nu, spune el. Nu mă… alunga. Te iubesc.

— Ce înseamnă asta? spune Esha. Nu eşti real! Nimic din toate astea nu e real. Nu e decât o poveste pe care-am inventat-o fiindcă am vrut să credem în ea. Alţi oameni au căsătorii adevărate, vieţi adevărate, sex adevărat. Şi… copii adevăraţi.

— Copii. Asta era. Am crezut că vrei celebritate şi atenţia celorlalţi, că n-o să-ţi doreşti niciodată copii care să-ţi distrugă cariera şi trupul. Dar, dacă asta nu e de ajuns, putem avea copii, cei mai buni copii pe care-i pot cumpăra.

Esha ţipă, un urlet ascuţit, de dezamăgire şi de frustrare. Vecinii vor auzi. Dar vecinii au auzit totul, trăgând cu urechea, bârfind. În oraşul djinilor nu există secrete.

— Ştii ce spun toţi, toate revistele şi toate emisiunile *chati?* Ce spun de fapt? Despre noi doi, djinul şi soţia lui?

— Ştiu! Vocea lui A.J. Rao, atât de dulce şi de cumpătată în mintea ei, se înalţă pentru prima dată. Ştiu ce spune despre noi fiecare dintre ei. Esha,

ți-am cerut eu vreodată ceva?

— Doar să dansez.

— Îți mai cer încă un lucru. Nu e cine ştie ce. Ceva mărunt, de fapt mai nimic. Spui că eu nu sunt real, că tot ce avem noi nu e real. Asta mă doare, fiindcă, la un anumit nivel, e adevărat. Lumile noastre nu sunt compatibile. Dar poate fi real. Există un cip, o nouă tehnologie, un cip-proteină. Ți-l implantezi, aici. Rao îşi ridică mâna către al treilea ochi. Ar fi aidoma cârligelului, dar ar rămâne tot timpul cuplat. Aş putea fi cu tine întotdeauna. Nu ne-am mai despărți niciodată. Şi ți-ai putea părăsi lumea, ca să pătrunzi în a mea…

Mâinile Eshei îi astupă gura, nelăsând să iasă oroarea, fierea, voma stârnită de spaimă. Icneşte, încearcă să vomite. Nimic. Nimic solid, nicio substanță, doar stafii şi djini. Pe urmă îşi smulge cârligul din locul menit lui după ureche, iar tăcerea şi orbirea apar ca o binecuvântare. Strânge micul dispozitiv în ambele mâini şi îl rupe exact în două.

Apoi fuge din casa ei.

Nici la Neeta, nici la Priya, nici la sarcasticul Pranh, în *gharana* lui, nici la Madhuri, un schelet înnegrit de fum într-un scaun cu sisteme de menținere a vieții, nici măcar la mama ei, cu toate că Esha îşi aminteşte fiecare pas până la uşa casei; niciodată în *basti.* Asta înseamnă moarte.

Un singur loc unde se poate duce.

Dar el n-o s-o lase. E acolo, în *phatphat,* cu chipul în palmarul din mâna ei, cu vocea spiralându-i-se în tăcere pe un afişaj din materialul inteligent: *Întoarce-te, îmi pare rău, Întoarce-te, să stăm de vorbă întoarce-te, n-am vrut să spun întoarce-te.* Ghemuită în partea din spate a micii bule de plastic galbene cu negru, Esha strânge într-un pumn fața lui, dar tot îl mai poate simți, îi simte chipul, îi simte gura lângă pielea ei. Îşi desprinde palmarul de palmă. Buzele lui se mişcă în tăcere. Ea îl aruncă printre maşini. El dispare sub cauciucurile unui camion. Şi tot n-o s-o lase să plece. *Phatphat-ul* se roteşte pe imensul sens giratoriu din Piața Connaught şi fața lui e pe toate ecranele de mătase agățate de-a curmezişul fațadelor rotunjite. Douăzeci de A.J. Rao, mai mari, mai mici, cei mai mici, mimând la unison.

Esha Esha întoarce-te, spun benzile rulante din emisiunile de ştiri. *Putem încerca altceva. Vorbeşte-mi. Prin orice ISO, orice palmar, prin oricine…*

Paralizia contagioasă se răspândeşte de-a lungul pieței Connaught. Mai întâi îi cuprinde pe oamenii care remarcă lucruri cum sunt reclamele de modă şi ecranele-*chati,* apoi pe oamenii care remarcă alți oameni, apoi traficul auto, când sunt observați oamenii de pe trotuare, privind fix în sus, cu gurile căscate. Până şi şoferul *phatphat-ului* se holbează. Piața Connaught se coagulează, e un cheag de trafic: dacă inima oraşului se opreşte, întregul Delhi se va bloca şi va muri.

— Porneşte porneşte, îi strigă Esha şoferului. Îți poruncesc să porneşti!

Însă ea abandonează autoricşa în capătul străzii Sisganj şi îşi face loc prin traficul încremenit pe ultima jumătate de kilometru care o desparte de clădirile Manmohan Singh. Îl întrezăreşte pe Thacker împingându-se prin

mulțime, încercând să ajungă la motocicleta poliției a cărei sirenă îi anunță traseul printre maşini. În disperare de cauză, îşi repede un braț în sus, îşi strigă numele şi gradul. În cele din urmă, se întoarce spre ea. Se îmbulzesc prin haos unul către altul.

— Doamnă Rathore, ne confruntăm cu un incident considerat o incursiune majoră…

— Soțul meu, domnul Rao, a înnebunit…

— Doamnă Rathore, vă rog să înțelegeți, după standardele noastre n-a fost niciodată sănătos la minte. E un aeai.

Sirenele motocicletei urlă nerăbdătoare. Thacker dă din cap către motociclist, o femeie în uniforma de piele a poliției, cu cască: *o clipă o clipă.* Strânge mâna Eshei, apasă degetul ei mare în mâna lui acoperită de palmar.

— Apartamentul 1501. L-am programat să se descuie când va recunoaşte această amprentă. Nu deschideți uşa nimănui, nu acceptați niciun apel, nu folosiți niciun fel de aparatură de comunicare sau pentru distracție. Nu ieşiți pe balcon. Mă întorc cât mai curând cu putință.

Apoi sare pe locul din spate al motocicletei, femeia virează şi îşi croiesc drum prin blocajul rutier.

Apartamentul e modern şi spațios, luminos şi curat pentru o locuință de burlac, bine mobilat şi fără nicio urmă a lucrărilor aduse seara acasă de un polițai Khrisna. Criza o cuprinde în mijlocul salonului imens, unde se revarsă soarele. Cade brusc în genunchi pe covoraşul de Caşmir, tremurând, strângându-şi umerii în palme, tresaltă plângând cu sughițuri atât de puternice încât nu emit niciun sunet. De data asta, nevoia de a vomita e puternică şi nu i se poate împotrivi. Când iese totul din ea – nu totul, n-o să iasă niciodată totul – priveşte în jur pe sub părul despletit, îmbibat de sudoare, cu respirația încă tremurătoare în pieptul îndurerat. Ce loc e ăsta? Ce-a făcut ea? Cum a putut fi atât de proastă, de înfumurată, de nesăbuită şi de oarbă? Jocuri jocuri, prefăcătorii copilăreşti, cum de s-a putut întâmpla vreodată? Eu spun că e aşa şi chiar aşa şi e: uitați-vă la mine! La mine!

Thacker are un bar mic, profesional, în anexa folosită drept bucătărie. Esha nu se pricepe la băuturi, aşa că îşi pregăteşte un *chota peg*[49] care e mai mult gin decât tonic, dar îi oferă ceea ce îi trebuie ca să curețe voma urât mirositoare, cu gust de fiere, de pe covoraşul de lână şi să-şi domolească tremurul răsuflării.

Esha tresare, îngheață, având impresia c-a auzit sunetul vocii lui Rao. Rămâne nemişcată ascultând. TV-ul unui vecin, dat prea tare. Aceste apartamente noi ale personalului executiv au pereții subțiri.

Îşi va pregăti încă un *chota peg.* După al treilea începe să privească în jur. Pe balcon e un jaccuzzi. Nevoia de mişcare, de atingerea vindecătoare a apei e mai puternică decât avertismentele lui Thacker. Jeturile de apă aduc la suprafață bule de aer. Pătrunde în bazin cu grația unei dansatoare, alunecând din hainele strânse pe trup, îmbibate de emoții. Există chiar şi un mic suport pentru paharul cu *chotapeg.* O îndoială măruntă, dăunătoare:

[49] Gin tonic (n. tr.).

câte alte femei au mai fost aici înaintea mea? Nu, aşa gândeşte el. Acum eşti departe de asta. În siguranță. Invizibilă. Cufundată în apă. Jos, pe strada Sisganj, traficul se descâlceşte. Deasupra capului, siluetele întunecate ale păsărilor de pradă şi, mult mai sus, roboții de pază, întinzându-şi şi unindu-şi aripile negre în timp ce pe Esha o fură somnul.

— Credeam că ți-am spus să nu te-apropii de ferestre. Esha se trezeşte cu o tresărire. Jeturile s-au întrerupt şi apa e de mult liniştită, perfect transparentă. Thacker are bărbia albăstruie, ochii umflați şi umeri căzuți sub costumul mototolit, plin de grăunțe de praf.

— Îmi pare rău. Numai că sunt atât de bucuroasă să fiu departe… ştii?

O mişcare obosită a capului, ca încuviințare. El îşi aduce un *chota peg,* aşază paharul pe brațul canapelei, apoi, foarte încet, cu mare atenție, de parcă ar avea încheieturile ruginite, începe să se dezbrace.

— Securitatea a fost compromisă la toate nivelurile. În alte circumstanțe, ar fi constituit un atac dintr-un i-război împotriva națiunii.

Trupul pe care-l dezvăluie nu e al unui dansator; Thacker începe să depună grăsime în partea de sus a corpului, are muşchii vlăguiți, un început de sâni, păr pe pântece şi pe omoplați. Dar e un trup, e real.

— Guvernul din Bharat a dezavuat acțiunea şi a ridicat imunitatea diplomatică a aeaiului Rao.

Traversează încăperea, îndreptându-se spre piscină, şi reporneşte jeturile. Ținându-şi ginul cu apă tonică într-o mână, alunecă în apă cu un suspin adânc, smuls de o atingere senzuală a pielii.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Esha.

— Soțul tău e acum un aeai vagabond.

— Ce-o să faceți?

— Nu ni se permite decât un singur curs al acțiunii. O să-l excomunicăm.

Esha tremură printre bulele mângâietoare. Se lipeşte de Thacker. Simte mişcarea trupului lui bărbătesc către ea. El e carne. Nu e găunos. La kilometri deasupra murdăriei urbane din Delhi, aeronavele aeai se răsucesc şi privesc.

Avertizările rămân valabile în dimineața zilei următoare. Palmar, sistemele care oferă distracții la domiciliu, canalele de comunicare. Da, şi balconul, nici măcar pentru jacuzzi.

— Dacă ai nevoie de mine, palmarul ăsta e în legătură cu departamentul pe un canal sigur. Pe aici n-o să poată ajunge la tine.

Thacker aşează pe pat mânuşa şi cârligelul. Înfăşurată în cearşafurile de mătase, Esha îşi pune mănuşa, îşi îndoaie cârligelul după ureche.

— Îl porți în pat?

— Sunt obişnuită cu el.

Cearşafuri de mătase şi gravuri din Kama Sutra. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea unui polițai Krishna. Îl priveşte pe Thacker

îmbrăcându-se pentru o excomunicare. Sunt aceleaşi haine pe care le-ar purta pentru orice altă misiune cămaşă albă bine călcată, pantofi lucrați manual din piele neagră – niciodată maro în oraş – bine lustruiți. Eternul miros distinct de aftershave prost. Diferența: tocul de piele de sub braț şi arma strecurată în el cu atâta uşurință.

— Pentru ce e asta?

— Pentru uciderea aeaiurilor, răspunde el, simplu.

O sărutare şi a plecat. Esha se strecoară în puloverul lui de crichet, copil al nimănui într-un sac alb, care-i ajunge până la genunchi, şi se repede în balconul interzis. Dacă-şi întinde gâtul, poate zări uşa dinspre stradă. Şi iată-l pe el, ieşind, aşteptând lângă bordură. Maşina lui întârzie, strada e aglomerată, vacarmul motoarelor, claxoanele automobilelor şi *ale phatphat-urilor* s-au auzit neîncetat încă din zori. Ea îl priveşte aşteptând, se bucură de puterea invizibilității. *Te pot vedea. Cum reuşesc să facă sport în chestiile astea?* se întreabă, cu pielea încinsă şi lipicioasă sub puloverul de crichet. Sunt deja treizeci de grade, după indicațiile termometrului plasat pe piciorul ecranului de mătase care acoperă fața unei construcții noi de peste drum. Temperatura maximă treizeci şi opt. Şanse de ploaie: zero. Pe ecran rulează *Oraşul şi Țara,* pentru pasionații care trebuie să-şi vadă neapărat episodul din *soapi,* cu subtitrarea deasupra benzii pentru ştiri.

Bună, Esha, spune Ved Prakash, întorcându-se s-o privească.

Puloverul gros de crichet nu mai e suficient ca să țină răceala gheții la distanță.

Apoi Begum Vora face o *namaste: Ştiu unde eşti şi ştiu ce-ai făcut.*

Ritu Parzaaz se aşază pe canapea, toarnă *chai* şi spune: *Ceea ce vreau să-nțelegi este c-a lucrat în ambele sensuri. Softul ăla pe care ți l-au pus în palmar n-a fost destul de deştept.*

Buze mişcându-se fără să vorbească; genunchii şi coapsele înmuindu-se de teama superstițioasă a fetei din *basti.* Esha îşi scutură în aer mâna înmănuşată în palmar, dar nu poate găsi *mudrele,* nu poate dansa corect codurile. *Sună sună sună sună.*

Scena se schimbă şi apare Govind, în grajdul lui cu cai de curse, mângâind gâtul armăsarului său pur-sânge über-star, Steaua din Agra. *În vreme ce mă spionau, îi spionam şi eu pe ei.*

Doctorul Chatterji e în cabinetul său. *Aşa că, în final, ne-am trădat unul pe altul.*

Apelul trebuie să treacă prin sistemul de securitate, autorizare şi criptare al Departamentului.

Pacientul doctorului Chatterji, un bărbat în negru aflat cu spatele spre cameră, se întoarce. Zâmbeşte. E A.J. Rao. *La urma urmelor, ce diplomat nu e spion?*

Ea vede apoi o străfulgerare de alb deasupra acoperişurilor. Bineînțeles. Bineînțeles. El îi distrage atenția, aşa cum ar face-o un *soapi* adevărat. Esha aleargă spre balustradă ca să-şi strige avertizarea, dar maşinăria înaintează de-a lungul străzii chiar sub liniile de curent electric, cu aripile recăpătându-şi forma, cu motoarele accelerând: un aeai teleghidat

de monitorizare a traficului.

— Thacker! Thacker!

O voce printre alte o mie. Şi nu e ceea ce aude el când se întoarce. Orice poate auzi chemarea propriei sale morți. Singur în mijlocul grabei generale, vede maşinăria teleghidată prăvălindu-se din cer. La trei sute de kilometri pe oră, îl face bucăți pe inspectorul Thacker de la Departamentul de înregistrare şi Autorizare a Inteligențelor Artificiale.

Zburătoarea teleghidată e deviată şi ricoşează lovind un autobuz, un automobil, un camion, un *phatphat,* împrăştie de-a lungul străzii Sisganj schije de plastic, flegme de combustibil în flăcări şi mărunta sa inteligență. Jumătatea de sus a trupului lui Thacker face roata în aer şi se izbeşte de o tarabă cu *samosa* fierbinte.

Gelozia şi mânia djinilor.

În balconul ei, Esha a încremenit. *Oraşul şi Țara* a încremenit. Strada e încremenită, de parcă s-ar afla pe buza unei prăpăstii. Apoi se dezlănțuie isteria. Pietonii o rup la fugă: conducătorii ricşelor ataşate de biciclete descălecă şi încearcă să-şi părăsească vehiculele; şoferii şi pasagerii abandonează automobilele, taxiurile, *phatphat-urile;* scuterele încearcă să străbată mulțimea în panică; autobuzele şi camioanele sunt blocate, înconjurate de oameni.

Iar Esha Rathore e încă înlemnită lângă balustrada balconului. Telenovelă. Asta nu e decât telenovelă. Astfel de lucruri nu se pot întâmpla. Nu pe strada Sisganj, nu în Delhi, nu într-o dimineață de marți. Totul nu e decât o iluzie generată de computer. A fost întotdeauna o iluzie.

Pe urmă palmarul ei sună. Îşi priveşte fix mâna, amorțită, neînțelegând. Departamentul. Ştie că ar trebui să facă un anumit lucru. Da. Îl înalță într-o mudră – un gest de dansatoare – ca să accepte convorbirea. În aceeaşi clipă, ca la comandă, cerul se umple de zei. Sunt imenşi ca norii, înălțându-se dominatori dincolo de apartamentele de pe strada Sisganj, aidoma tunetelor furtunii. Ganesha[50], călare pe şobolan, *vahana*[51] sa, cu colțul de fildeş rupt şi cu condeiul, fără nicio urmă de bunătate pe chip; Shiva[52], ridicat deasupra tuturor, dansând în cercul lui rotitor de flăcări, cu piciorul săltat în clipa dinaintea distrugerii; Hanuman[53] cu ghioaga şi cu muntele lui fâlfâind printre blocurile turn; Kali[54], cu capul acoperit de pietre prețioase, cu limba ei roşie picurând venin, cu iataganele ridicate, încălecând strada Sisganj, cu picioarele proptite pe acoperişuri.

Pe strada aceea, oamenii forfotesc. *Ei nu văd toate astea,* înțelege Esha. Numai eu, numai eu. E răzbunarea polițailor Krishna. Kali îşi înalță iataganele. Între vârfurile lor se arcuiesc fulgere. Le înfige în ecranul pe care a încremenit *Oraşul şi Țara.* Esha țipă, orbită pentru o secundă, când vânătorii ucigaşi din poliția Krishna îl depistează şi îl excomunică pe aeaiul

[50] Zeul ştiinței şi al literaturii, înfățişat sub forma unui elefant (n. tr.).
[51] Mijloc de transport specific unui anume zeu (n. tr.).
[52] Zeu de prim-rang din panteonul hindus (n. tr.).
[53] Regele maimuțelor din mitologia hindusă, fiul lui Vayu, zeul vântului (n. tr.).
[54] *Zeița Neagră*, soția lui Shiva, divinitate duală, blândă şi totodată plină de mânie (n. tr.).

vagabond A.J. Rao. Şi apoi dispar. Niciun zeu. Cerul nu e nimic altceva decât cer. Ecranul de mătase e gol, mort.

Un tunet amplu, tunetul unui zeu, deasupra ei. Esha se ghemuieşte – acum oamenii de pe stradă o privesc. Toţi ochii, toată atenţia pe care şi-a dorit-o vreodată. Un avion al forţelor aeriene din Awath, vopsit cameleonic, alunecă pe deasupra acoperişului şi virează deasupra străzii, pivotându-şi locaşurile motoarelor şi depliindu-şi roţile din vârful aripilor pentru aterizare. Îşi întoarce capul de insectă spre Esha. În carlingă se află o femeie-pilot, fără chip, cu un vizor care afişează informaţii. Alături de ea e o altă femeie, într-un costum specific oamenilor de afaceri, care îi face semn Eshei să răspundă apelului. Partenera lui Thacker. Acum îşi aduce aminte.

Gelozia şi mânia djinilor.

— Doamnă Rathore, sunt inspectorul Kaur.

Abia o poate auzi din cauza urletului elicelor de propulsie.

— Coborâţi în faţa clădirii. Acum sunteţi în siguranţă. Aeaiul a fost excomunicat.

Excomunicat.

— Thacker…

— Coborâţi, doamnă Rathore. Acum sunteţi în siguranţă, pericolul a trecut.

Aeronava se lasă mai jos decât ea. Când se întoarce cu spatele la balustradă, Esha simte pe chip o atingere caldă, neaşteptată. Tromba de aer a propulsoarelor sau poate doar un djin, în mişcarea sa fără odihnă, fără grabă, tăcută ca lumina.

Poliţaii Krishna ne-au trimis cât mai departe cu putinţă de furia şi de capriciile aeaiurilor, la Leh, în mijlocul şoaptelor munţilor Himalaya. Spun ne-au trimis, pentru că eu existam; un grup de patru celule, în pântecele mamei.

Mama a cumpărat o firmă de catering. Era solicitată pentru nunţi şi *shaadi*[55]. Poate că scăpaserăm de aeaiuri şi de haosul care a urmat după adoptarea Legilor lui Hamilton – dar disperarea cu care doresc bărbaţii indieni să-şi găsească o soţie durează la nesfârşit. Îmi aduc aminte că pentru clienţii favorizaţi – cei care îi dăduseră bacşişuri bune sau o trataseră ca şi cum ar fi fost mai mult decât un furnizor plătit, sau îşi aduceau aminte de chipul ei din revistele *chati* – îşi arunca pantofii şi dansa Radha şi Krishna. Îmi plăcea s-o privesc făcând-o şi, când plecam pe furiş în templul lui Rama, mă străduiam să-i imit paşii printre coloanele din *mandapa*[56]. Îmi aduc aminte că brahmanii zâmbeau şi-mi dădeau bani.

Barajul a fost construit şi războiul apei a început şi s-a încheiat într-o lună. Persecutate în toate privinţele, aeaiurile au fugit în Bharat, unde le proteja imensa popularitate a serialului *Oraşul şi Ţara,* dar nici măcar acolo nu erau în siguranţă: ca şi oamenii şi djinii, oamenii şi aeaiurile erau două creaţii diferite şi, în final, cele din urmă au părăsit Awadh-ul pentru un loc

[55] Piaţa căsătoriilor (n. tr.).
[56] Portal susţinut de coloane sau pavilion pentru ritualuri publice (n. tr.).

pe care nu-l înțeleg, o lume a lor însele, unde sunt în siguranță şi nimeni nu le poate face rău.

Şi asta e tot ce se poate istorisi în povestea unei femei care s-a măritat cu un djin. Dacă eroii nu au sfârşit prin a trăi fericiți până la adânci bătrâneți, ca în poveştile western sau în filmele muzicale de la Bollywood, se încheie totuşi într-un mod *destul* de fericit. În primăvara asta împlinesc doisprezece ani şi voi pleca la Delhi cu autobuzul, să mă alătur *gharanei* de acolo. Mama s-a opus folosindu-şi întreaga voință şi întreaga putere – pentru ea, Delhi va fi întotdeauna oraşul djinilor, bântuit şi pătat de sânge -, dar împotrivirea i s-a topit când brahmanii din templu au adus-o să mă vadă dansând. Acum e deja o femeie de afaceri de succes, câştigând în greutate şi având genunchii înțepeniți ca urmare a iernilor cumplite, refuzând cereri de căsătorie în fiecare săptămână şi, în cele din urmă, n-a putut să nege talentul pe care i l-am moştenit. Mă mistuie curiozitatea, vreau să văd străzile şi parcurile unde s-a desfăşurat povestea ei şi a mea, Fortul Roşu şi trista decădere a Grădinilor Shalimar. Vreau să simt dogoarea djinilor în toate acele *gali* aglomerate din spatele Jama Masjid, în dervişii care străbat Chandni Chowk în litiere, în graurii care se învârtejesc deasupra Pieței Connaught. Leh e un oraş budist, plin de a treia generație a exilaților tibetani – i se spune micul Tibet – care îşi au propriii zei şi demoni. De la bătrânul musulman descoperitor de djini am învățat câte ceva despre tradițiile şi tainele lor, dar simt că adevărata cunoaştere e aceea pe care o deprind în singurătatea din templul lui Rama, după ce am dansat şi înainte ca preoții să închidă *garbagriha*[57] şi să-l ducă pe zeu la culcare. În nopțile liniştite ale primăverii ce se transformă în vară sau după muson, aud o voce. Mă strigă pe nume. Îmi închipui întotdeauna că e a softurilor *japa*[58], micile aeaiuri de nivel redus care murmură rugăciunile noastre eterne către zei, dar pare să vină de pretutindeni şi de nicăieri, dintr-o altă lume, dintr-un univers cu totul diferit. O aud spunând: *Făpturile zămislite din cuvânt sau din foc sunt diferite de făpturile din lut şi apă, dar un lucru e adevărat: dragostea nu moare.* Pe urmă, când mă întorc să plec, simt o atingere pe obraz, o adiere trecătoare, răsuflarea caldă şi dulce a djinilor.

NOTA

Autorul britanic Ian McDonald este un scriitor ambițios şi îndrăzneț, cu un talent impresionat, într-un domeniu larg. Prima sa povestire a fost publicată în 1982 şi de atunci scrierile sale au apărut cu regularitate în *Interzone, Asimov's Science Fiction* şi în alte publicații. În anul 1989, a câştigat premiul Locus la categoria roman de debut pentru *Desolation Road.* În 1992, a câştigat premiul Philip K. Dick pentru romanul *King of Morning, Queen of Day.* A mai publicat romanele *Out on Blue Six* şi *Inimi, mâini, glasuri, Necroville, Terminal Cafe, Sacrifice of Fools, Evolution's Shore, Kirinya, Tendeleo's Story, Ares Express, Cyberabad* şi *River of Gods,* precum şi culegerile de povestiri *Empire Dreams* şi *Speaking in Tongues.* Cel mai recent dintre romanele sale, *Brasyl,* a obținut premiul British Science Fiction în

[57] Partea centrală a templului, unde se află altarul zeului principal (n. tr.).

[58] Disciplină spirituală care implică repetarea rituală a unei mantre sau a numelui unui zeu (n. tr.).

2008, iar nuveleta „Soția djinnului" a obținut premiile Hugo şi British SF în 2007. Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois originale numerele 8-10, 14-16, 19, 20 şi 23. Născut în 1960 în Manchester, Marea Britanie, McDonald şi-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Irlanda de Nord, iar acum locuieşte şi lucrează în Belfast. Site-ul său Web are adresa www.lysator.liu.se/~unicorn/mcdonald/.

Aici vizităm o Indie a viitorului, plină de culoare şi evocatoare, unde obiceiurile străvechi şi tehnologia de ultimă oră, uluitoare şi sofisticată, coexistă umăr la umăr, pentru a afla un basm futurist, creat de o imaginație generoasă, despre o tânără femeie care se pomeneşte nu numai captivă – în adevăratul sens al cuvântului – între două lumi, ci şi silită să aleagă între ele, punându-şi viața în joc.

[Originally published in „*Julian: A Christmas Story*" , Nov. 2006. În româneşte povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction – Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]